

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Alább a *Haegemonia* és a *Solon hagyaték* játszható és olvasható verzióinak eredetét és egymáshoz való viszonyát igyekszem tisztázni. Azok, akiket csak a sztori érdekel, nyugodtan átugorhatják ezt a részt – a többieknek, akik a megismerés solon útját járva ide is követnek, csak annyit ígérhetek, hogy nem fogom feleslegesen vesztegetni kikapcsolódásra szánt idejüket.

Kezdetben vala a *Haegemonia: az Univerzum Légiói*, és annak regényes feldolgozása, a *Haegemonia: Kirajzás*¹. Utóbbi munkálatai a fejlesztéssel párhuzamosan zajlottak, így elsődleges forrásául nem a kész játék, hanem annak Peller László, Gonda Zoltán és Deierl András által készített ún. tervezői dokumentációja szolgált. Egyes motívumok – különös tekintettel a solon Leviatánra és a darzok Armadára – a regény elidegeníthetetlen részévé váltak, mire kiderült, hogy a program végleges verziójában nem jutnak szerephez. Mivel az idő rövidege a teljes átdolgozást eleve kizárta, az apróbb eltérések tudatos felvállalása mellett döntöttünk, és megállapodtunk, hogy a komolyabb ellentmondásokat (ha léteznek ilyenek) az akkor még csak eshetőségként létező kiegészítő kerettörténetében küszöböljük ki.

Az azóta eltelt egy év alatt számos apró ellentmondásra derült fény, az egyetlen igazi problémát azonban a *Solon hagyaték* címszereplője, az idegen csúcstechnológia jelentette. Bevezetése új szint vitt a játékba, de oly mértékben veszélyeztette annak egyensúlyát, hogy nem engedhettük végleg szabadjára a *Haegemonia* univerzumában. A kerettörténetre várt a feladat, hogy felbukkanására és eltűnésére megfelelő magyarázatot adjon – így született a *Kuchera átiratok*, mely az alapötlet és központi karakter szintjén a *Kirajzás* óta foglalkoztatott.

Az elbeszélés a regény cselekményére épül, itt-ott azonban egészen a regény eredeti koncepciójáig kénytelen visszanyúlni – nem túl következetes, de célravezető módja az összefüggések tisztázásának, melyek a *Kirajzásban*, szándékosan vagy szándéktalanul, homályban maradtak.

A *Kuchera átiratok* a folyamatos fejlesztői kontrollnak köszönhetően sokkal szorosabban kötődik a játszható *Solon hagyaték*hoz, mint elődje a játszható *Haegemoniához*. Gyakran utal a többjátékos környezet és az egyjátékos hadjárat eseményeire, az olyan kulcsopntokon pedig, mint az Éden lerochanása, a *Diane* startja

---

¹ 2002 decemberében jelent meg; a *Haegemonia* deluxe csomagjának részeként máig hozzáférhető. Rövid összefoglalóját e kiadvány *Bevezetés a Haegemonia univerzumba* című fejezete tartalmazza

vagy a Béta rendszer ostroma, konkrét küldetések formájában is kapcsolódott volna az utóbbihoz.

A folytatás mindenki számára ismeretes: a *Solon hagyaték* az európai kiadó akaratából – az amerikai kiadó kifejezett óhaja és a készítőik jobb meggyőződése ellenére – egyjátékos kampány és kerettörténet nélkül jelent meg. Ezen a tényen már nem változtathatók, kimondhatom viszont, amiről az ügyben leginkább érintett fejlesztőknek hivatalból hallgatniuk kell: nem az ő hibájuk, hogy így alakult. Épp ellenkezőleg. A meccs félidejében rájuk zúdult csapás és a szűk határidő ellenére tudásuk legjavát nyújtották, és az elfogulatlan (értsd: végfelhasználói) értékelés szerint stabil, jól kiegyensúlyozott, remekül játszható programot építettek a *Haegemonia* alapjaira.

Mindezt azért bocsátottam előre, hogy olvasóim értékén kezelhessék a tanulságot, melyre a *Haegemonia*, majd a *Solon hagyaték* bedolgozójaként tettem szert: a piacra kerülő játékok tartalmáért és minőségéért a készítőik csak közvetve felelősek. Ők gályáznak és kockáztatnak, döntenek azonban a kiadó dönt – egy szakmai és esztétikai ítéletében bizonytalan, rendszerint csódközelben kóválygó szervezet, mely a közönség és az alkotók javánál, sőt, saját hosszútávú érdekeinél is előbbre tartja napi bevételét. Fentiekkel természetesen a honi számítógépes sajtó képviselői is tisztában vannak. Így maradtak kisebbségben azok az “elfogulatlan” kritikusok, akik az egyjátékos hadjárat hiánya miatt összes újításával (pályák, hajók, technológiák, taktikák, funkciók, stb.) együtt temetnék a *Haegemonia* multiplayerre kihegyezett változatát. Az eredeti programot épp a többjátékos mód hiányosságai miatt ostromozták annak idején, de miért pont most lennének következetesek? Elvégre csupán félszáz ember² három és fél évnyi munkájáról van szó.

A Digital Reality illő alázattal fogadja a jogos kritikákat, az igaztalan, olykor nemtelen vádakra pedig (Karácsony volna, vagy mi) mentegetőzés helyett gesztussal, a kiegészítő kerettörténetének közreadásával felel. Folyamatosan bocsátja a rajongók rendelkezésére azokat az eszközöket és forrásokat is, melyek a *Solon hagyaték* egyjátékos hadjáratát – akár az általunk tervezett formában – rekonstruálhatóvá teszik.

Hogy utóbbi megéri-e a fáradságot, ki-ki eldöntheti a fiókfogságból frissen szabadult *Kuchera átiratok* alapján, melyhez ezúton kívánok kellemes szórakozást.

GA

---

² beleértve a két projekt összes közreműködőjét – azokat is, akik már nincsenek velünk, vagy ezután lépnek új utakra

BEVEZETÉS A HAEGEMONIA UNIVERZUMBA

a Kirajzás c. kötet eredeti koncepciója alapján

A 22. század hajnalán, fajunk kozmikus terjeszkedésének korai fázisában járunk. Az ember sikeresen benépesítette a Holdat és a Marsot, tanyát vert az aszteroidaövezetben, és telepeket létesített a nagybolygók ipari tevékenységre alkalmas holdjain is. A naprendszer határán felfedezett téridő-anomáliák vizsgálata tudományos áttöréssel kecsegtet, és mind közelebb hozza az első csillagközi utazás pillanatát... fajunk egysége azonban nem egyéb illúzió, melyet újra és újra megzavar a Föld és a Mars közt állandósult viszály. Az évtizedes feszültség egy oktalan provokáció, a 2104-es béketárgyalásra tartó marsi küldöttség elpusztítása nyomán fegyveres konfliktusba torkollik: kezdetét veszi a polgárháború.

A történet földi hőse, a gyermekkorában elárvult Jack Garner korvettkapitány három évvel később lép színre. Naprendszer határvidékén járőröző hajóit vészjel szólítja a Thule szektorba... és mire észbe kap, részesévé válik a következő provokációnak, mely a nemrég hatályba lépett fegyverszünetet, közvetve az emberfaj két fő ágának lassú megbékélését fenyegeti.

Garner régi ellenfele, a szemrevaló *homo marsiensis* Nilea Cortillari látszólag oktalanul nyit tüzet a szektor téridő-anomáliáját vizsgáló űrlaborra, a csapda kiagyaloja mégsem ér célt, mert figyelmen kívül hagyta az emberi tényezőt: a gyűlölségből fogant románcot, mely a Titán töltőállomásán szövődött a két kapitány között. Garner, aki érzelmi kötődés híján azonnal tüzet vezényelt volna, így ösztöneire hallgat, kivár... és ezzel akaratlanul bár, de megpecsételi mindkét járőr sorsát. Az állomást elpusztító idegen hajó meghajtás és fegyverzet dolgában messze felülmúlja őket... és immár az összes szemtanúval végezni akar.

Az egyenlőtlen küzdelemben ismételten megmutatkoznak emberi természet nemesebb vonásai. Garner a veszéllyel dacolva vontatóra veszi a marsi vezérgépet, és mikor hajóját végzetes találat éri, Cortillari sem hagyja a sorsára őt: zárótüzével kitérésre kényszeríti a láthatatlanul támadó idegent, mely a Garner korvettjéből kivetett reaktor robbanásakor kisebb sérülést szenved.

Az anomália felé visszavonuló ellenség biogén sugárzással próbálja elroncsolni a túlélők agyszövegeteit, Cortillari és Garner elméjéből azoban csak a tudatos emlékeket sikerül kiégetnie. Utóbbi félholtan is utat talál a marsi vezérhajóba, melyet a szektorból kikormányozva hazai pályára állít... és saját oxigéntartalékával tartja életben a túlélőket a mentőosztaggal való találkozásig, mely számára – látszólag legalábbis – a végállomást jelenti.

***

A ceresi békeszerződés hivatalosan is lezárja a Föld és a Mars háborúját. A két társadalom okul a thulei csata példájából; döntésük nyomán az emberiség a bizalom és az együttműködés új korszakába lép.

Nilea Cortillari féléves kezelése befejeztével visszatér a szolgálatba, Jack Garner azonban évekre a Mars orbitális gyógyintézetében reked: rekonstrukciós műtétek egész során kell átesnie. Átalussza az emberi történelem addigi legjelentősebb eseményét, a határvidéki anomáliák rejtélyének megfejtését is: energizálásuk nyomán sorra aktiválódnak az ismeretlenbe vezető Einstein-Rosen alagutak, melyeket a köznyelv *féregjáratoknak* nevez.

Az újonnan felfedezett rendszerek és világok birtokba vétele folyamatosan zajlik, a kariakok elleni háború javában dúl, és küszöbön áll az első találkozás egy másik, magát darzoknak nevező létformával is, mikor a Mars körüli pályán lábadozó Garner visszanyeri öntudatát. A kriogenikus altatásban töltött esztendő alatt sérülései rendbejöttek, memóriája azonban változatlanul hézagos: alig emlékszik valamire a Thule szektorban történekből. Közvetlen felettese, Codiaque ezredes világosítja fel, hogy hajórajja a mostanság 1. számú féregjáratnak nevezett Thule anomáliát védte a peremvidék szakadárjaitól. Utóbbiak túlereje oly hatalmas volt, hogy a földiek oldalán beavatkozó marsi járórt is felmorzsolta. A közelben működő űrlabor legénységével és parancsnokával, a flottafelderítés vezetőjeként elhíresült Szergej Artemovval együtt odaveszett, az anomália azonban sértetlen maradt, és a békefolyamat sem torpant meg – hála Garnernek, aki az aszteroidaövezet határáig vezette a túlélőket hordozó marsi vezérhajót, és kitartásával a naprendszer egész lakosságát lenyűgözte. A mentés megkezdésekor már öntudatlan volt... és valószínűleg örökre az marad, ha Joshimo Sakuzo, a marsi flotta legendás tábornoka érte nem nyújtja oltalmazó kezét.

Garner nem firtatja, mivel szolgált rá a megtiszteltetésre: rémlik neki, hogy a megmentett marsi hajó kapitánya egy hírhedt Sakuzo-növendék, bizonyos Nilea Cortillari volt.

A háború alatt újra meg újra keresztezték egymás útját, többször össze is csaptak, a győzelmet azonban egyikük sem tudta kierőszakolni. A hadműveletek utolsó szakaszában már nem is törekedtek arra, hogy a szó szoros értelmében ízekre szaggassák egymást. Ellenségekből vetélytársakká, utóbb, a féregjárat csatájában kényszerű szövetségesekké lettek – és az egyesített vezérkar álláspontja szerint elég jól szerepeltek ahhoz, hogy a kariak háborút is közös erővel vívják meg.

A flotta újonnan épült gyorscirkálói egyikét bocsátja a sorhajókapitánnyá előléptetett Garner rendelkezésére, és kalauzról is gondoskodik számára a külön felderítőtiszt, Emil Kuchera személyében. Utóbbi azért kérte áthelyezését az Univerzum Légiójának édeni részlegéhez, hogy folytathassa magánjellegű kutatását a Thule incidens ügyében, mely mentora és példaképe, Szergej Artemov halálához vezetett.

Kuchera válaszolja Garnernek az új határvidék feltérképezésének és gyarmatosításának eddigi történetét. Nem hisz a hivatalos magyarázatnak, mely a közelmúlt fegyveres provokációit a Sol kalózainak számlájára írja: az évek során magáévá tette Artemov meggyőződését, aki szilárdan hitte, hogy az emberiség nyomorúságának valódi okozói a naprendszeren kívülről érkeznek, és fajunk elveszejtése a céljuk.

Hogy igazát bizonyítsa, lejátszik társának egy töredékesen rögzített párbeszédet Cortillari és Artemov közt, melyben előbbi az űrlabor mezőgenerátorainak leállítására és azonnali megadásra szólítja fel az utóbbit. A folytatást elnyomó statikus zöreij hipnotikus hatást gyakorol Garnerre, és felelevenít néhányat elveszettnek hitt emlékei közül. Ráébred, hogy Nilea Cortillari valami okból fontos számára, az érzésnek azonban képtelen nevet adni, és az őket ért támadás természetéről sem szolgálhat konkrét információval. A történetek tovább erősítik Kuchera gyanúját, hogy az űrlabor által észlelt energiakitörést a féregjárat megnyílása, az állomás és a járőrök pusztulását pedig az azon át érkezett idegen hajó okozta.

***

A következtetések levonása későbbre marad: a gyorscirkáló fogadóbizottság helyett csak sodródó roncsokat talál a Kzolan térségében, a Yarbo felé indulva pedig valósággal beleütközik egy Sol ellen vonuló kariak flottába. A küzdelem kilátástalanságát felmérve Kuchera általános riadójelet ad le a vészhelyzeti

frekvencián... majd féltucat kariak csatahajóval a nyomában a Béta rendszer felé veszi az irányt.

A Béta napja körül keringő, Leviatánnak keresztelt idegen objektumot az első féregjárat-expedíció fedezte fel, megvizsgálni azonban sem akkor, sem azóta nem sikerült. A monstrum önműködő ütegei halálos pontossággal tüzelnek a közelébe merészkedőkre – átütik át a legerősebb pajzsokat, kilyuggatják a legszilárdabb páncélzatot is.

Kucherának ezúttal nincs választása. A rendelkezésére álló adatok alapján meghatározza az idegen fegyverzet halálzónájának kiterjedését... és sikeres zsarufordulót hajt végre a vörös vonalon, miközben a lomhább kariak cirkálókat ízekre szaggatja a Leviatán zárótüze.

A gyorsnaszád csatlakozik Lindström ezredes harccsoportjához a Khirzaask rendszerében, és velük együtt veszi blokádnak alá a Gamma féregjáratát, melyen érkezésükig egyetlen kariak hordozónak sikerült átlépnie. A Sol védői csatát nyernek, az Univerzum Légijára azonban újabb, az eddiginél is keményebb küzdelem vár: a távolsági kommunikáció szintjén oly készséges darzokok békekövetek helyett hadihajókkal jelennek meg az ember felségűrében, és hitszegő támadást intéznek a gyanútlan kolóniák ellen.

Garner átveszi a Gammánál győztes harccsoport parancsnokságát, és ellenségből lett jótevője, az Édent védelmét irányító Sakuzo megsegítésére indul. Kuchera a Béta rendszerében hajtóműhibát jelez, lemarad társaitól, azok távozása után pedig fordulóba kezd, hogy visszatérjen a Leviatánhoz: ösztönei azt súgják, titkának megfejtésével az Artemovtól örökölt kérdésekre is választ kap majd.

***

Az Édenért vívott ütközetben a Légio kóistolót kap a darzok technológiából és harcmódból. A veszteség óriási, az erősítés érkezéséig maga Sakuzo is súlyos sérülést szenved. Mielőtt sztázisba helyeznék, arra kéri Garnert, segítsen a peremvidéken portyázó Cortilliarinak visszatérni régi önmagához: magabiztosságának, melyet a Thule szektor csatájában hagyott, a most most zajló háborúban is nagy hasznát venné az emberiség.

Az erőátcsoportosítás még javában zajlik, mikor a figyelőrendszer újabb darzok harccsoportot észlel, mely a Rosca térségén át a Raki felé, a feltételezett kariak honvilág ellen vonul. Garner felismeri a helyzetben rejlő történelmi esélyt. Flottája

maradékával a támadók elé vág, a Raki gázóriásainak fedezékéből pusztító csapást mér rájuk, és sikerrel köti le őket a kariak véderő érkezéséig.

A visszavonulási parancsot egy széthullófélben lévő hajó hídjáról adja ki, a mentőegységben szokás szerint eszméletét veszti, a visszatérésre azonban nem kell újabb négy évet várnia: konténerét Kuchera hajója ragadja ki a harc sűrűjéből, és meg sem áll vele az édeni támaszpontig.

Mire célhoz érnek, a kariakok a vitatott rendszerek mindegyikében felfüggesztik harci tevékenységüket, a Raki negyedik bolygójáról pedig adást fognak a térségben működő figyelőállomások. Megfejtése időbe telik, az azonban máris nyilvánvaló, hogy a kariakok elértették Garner üzenetét... és a két faj viszonyának átértékelésétől sem zárkóznak el.

***

Édenre tizenegy hónappal később, a Légió Raki 4-re delegált tudományos szakértője, Laura Meloni oldalán térünk vissza.

A kariakokkal kötött fegyverszünet alapjaiban rajzolta át az új határvidék politikai térképét: a hadműveletek zöme a darzok befolyási övezettel határos rendszerekben zajlik, kalózokkal és szakadár frakciókkal azonban mindenütt számolni kell, és hónapról hónapra zavarosabbak a kariak kormányzaton belüli erőviszonyok is.

Mialatt Heinrich Stome, a kolóniák főadminisztrátora fogadja és körsétára invitálja Melonit, a helyi laboratórium nem mindennapi vendég, az első elevenen elfogott darzok fogadására készül. A teremtmény életerege és agresszivitása minden képzelet felülmúl: a sztázis felfüggesztésekor kitör a konténerből, a számára mérgező földi atmoszférában is harcképes marad, és már-már felülkerekedik a labor Garnerrel és Codiaque-kal megerősített személyzetén, mikor a portyáról frissen visszatért Cortilliar lövése elgőzölögteti.

A rég várt viszontlátásban egyik hősünknek sem telik öröme: a lányt fagyossá, a férfit fanyarrá tették a kiállt megpróbáltatások. Képtelenek feloldódni egymás társaságában; parázs vitájukat a szem- és fültanúk közül egyedül Meloni találja "aranyosnak." A konfliktust tovább mélyíti, hogy Cortilliar részletes jelentést követel Kuchera tevékenységéről, míg Garner nyíltan rokonszenvez az excentrikus kémmeleg, és hadihelyzettől független elnézéssel veszi tudomásul külön útjait.

Kuchera meghallgatása a papírforma szerint alakul. A felderítő tökéletes érzéketlenséget mutat a katonai protokoll iránt: válaszáds helyett a féregjárat csatájáról faggatja, és Artemov hidegvérű meggyilkolásával vádolja a gyarmati flotta

helyettes parancsnokát. Garner tettegességtől tart, Cortillari azonban csak tessék-lássék védekezik; mind nyilvánvalóbb, hogy az ő emlékei is hézagosak a történekről. Ez utóbbi már sok a véletlenekből Kuchera ízlésének. Egyhetes eltávozást kér, hogy megszerezhesse a mozaik utolsó darabjait — a bizonyítékokat, melyek igazolják a harmadik fél, az emberiség vesztére törő idegen cselszövők létezésének elméletét. Cortillari visszakézből elutasítja, egykori instruktora, az Univerzum Légiójában rajparancsnokként szolgáló Liana Fordiss azonban hinni látszik Kuchera igazában, és titokban átad neki egy töredéket abból az adatfolyamból, melyet az űrlabor közvetlenül pusztulása előtt sugárzott a féregjárat felé. Azt állítja, hogy a Mars kormányzata évek óta ismeri az Einstein-Rosen alagutak megnyitásának alternatív módszerét, tudott a harmadik fél létezéséről is, és információkat stratégiai megfontolásból titkolta el a földi adminisztráció elől.

Kuchera látható izgalommal lát az adattöredék elemzésének. Fordiss éjnek évadján személyesen jelenik meg nála, hogy az eredményről érdeklődjön... a papírforma szerinti elhálás helyett azonban tűzpárbajba bonyolódnak, melyben a Fordiss alakját viselő kariak ügynök halálos sebet kap. Kuchera maga sincs túl jó színben, a szakmai önérték mégis arra indítja, hogy köszönetet mondjon neki. Közli vele, hogy jó nyomon járt, szemét lezárva angolosan távozik... és percekkel azelőtt lép ki a rendszerből, hogy a darzokpárti kariakok Doz R'khar tábornok vezetésével támadást intéznek Éden ellen.

Az ál-Fordiss tetemének félfedezése nyilvánvalóvá teszi, hogy a támadók ismerik Cortillari harccsoportjának felállását. Garnernek sikerül meggyőznie a lányt, hogy védelmi tervüket e látszólagos hátrányra építsék: a Cortillari-szárny parancsnokságát a kimondhatatlan nevű Szollosi őrnagy veszi át, és ősei módszerével, a csefutással élve Éden orbitális lövegeinek tűzébe csalja az ellenséget.

Az ütközetnek a Raki rendszeréből átvezényelt szövetséges flotta vet véget, a kariak belháború azonban épp hogy elkezdődött, és Kuchera hűségét illetően is kételyek merülnek fel. Hogy szántsándékkal hagyta-e sorsára Édent, vagy a körülmények szerencsétlen összjátékáról van szó, egyelőre eldönthetetlen. Cortillari azt sem tartja elképzelhetetlennek, hogy a "spion" köpönyeget váltott, és a honi adminisztráció ellen küzdő szakadárok szolgálatában áll.

Laura Meloni, akinek kolóniákon töltött első napja minden várakozást felülmúlóan mozgalmasra sikeredett, csak lézeng az általános zűrzavarban... végül csatlakozik egy biotechnikus csoporthoz, mely a sebesülten fogságba esett R'khar állapotát próbálja stabilizálni. A kariak orvosok érkezésekor már csak hárman állják a sarat, Meloni

utolsónak dől ki – de mielőtt megtenné, közli az elképedt idegennel, hogy a történetekben egy csodás barátság kezdetét sejtí.

***

A Kuchera eltűnését követő napokban, a kariak közállapotok romlása közepette tovább dúl Garner és Cortilliar magánháborúja. Az éles küldetésekből visszatérve rendszeresen látogatják az édeni támaszpont szimulátorát, ahol eleinte csapatostul, majd mérsékeltén édes kettesben hódolnak a vadászat örömeinek. A “történelmi” küldetések újrajátszásával Garner szinte észrevétlenül vezeti vissza a lányt közös múltjuk kritikus pillanataiba, a féregjárat csatájába, mely első közös akciójukból közös fiaskójukká lett.

A harc látszatot valósággal összemosó izgalma végbeviszi azt, amire a 22. század orvostudománya nem volt képes: átsegíti a két embert az emlékezet korlátain, és tovább kalauzolja őket, egészen az erővonalak metszéspontjában lapuló iszonyatig.

A tudományos stáb Meloni vezetésével minden elszuttogott szót és agyi elektromos kilengést rögzít, és a töredékekből sikerrel rekonstruálja a féregjáratból kiemelkedő idegen hajó fantomképét. Erősen emlékeztet a Leviatánra, mégsem azonos vele – sötét tükörképének tűnik, és jóval azelőtt megborzongatja a jelenlévőket, hogy a külső állomások szenzorai ismét riadót jeleznek.

A szakértők a posztjukra sietnek, a szimulátort azonban elfelejtik kikapcsolni, a tovább futó program szeszélye pedig megajándékozta hőseinket azzal a végkifejlettel, mellyel a valóság adósuk maradt. Az állomás pusztulása után együtt fordulnak az Artemov megidézte idegen monstrum ellen, és egymást fedezve próbálják kimenekíteni tüzéből sérült bajtársaikat. Mikor Cortilliar hajtóművei kiégnek, Garner vontatóra veszi, testével óvja a sugárcsapásoktól... és mikor fordul a kocka, Cortilliar sem hagyja a sorsára őt.

Garner, aki lidérces álmaiban gyakorta éli át hajója megsemmisülését, ezúttal túljut a kritikus ponton, a reaktor robbanását megelőző percben érkezik Cortilliar hídjára... és mert számít rá, a végső sugárcsapást is sikerül kimanővereznie, hogy utóbb, a szimulált Mars felé száguldó gép homályában nagyon is valódi csókban forrjon össze választottjával, akitől – ez immár nyilvánvaló – a zordonabb valóság sem tudta örökre elválasztani.

A támadást visszaverő embereket és kariakokat a szimulátorhoz visszatérve ez az idill fogadja. Lélekjelenlétét az előbbieik közül csak Laura Meloni őrzi meg: közli a

szövetségesekkel, hogy amit a flottaparancsnok és helyettese művel, a legszentebb győzelmi rítusok közé tartozik... vendégek számára azonban nem kötelező.

***

A darzok és szakadár járőröket kerülgető Kuchera észrevétlenül éri el a Beta rendszerét, az Édenen leleplezett kariak kém helyben várakozó társait azonban nem tudja kijátszani. Tűzharcba keveredik velük, pilótafülkéستül katapultál... és míg a pusztulásra ítélt gyorsnaszád robbanása megszabadítja üldözőitől, sikerrel semlegesíti a Leviatán védelmi rendszerét. A kényes művelethez használt kódot az ideúton szintetizálta – hogy megtehesse, csak arra kellett rájönnie, hogy az Artemov-féle adás hiányzó szekvenciái a csatában károsodott műholdak memóriája és a sebesültek megnyirbált emlékezete helyett a féregjárat innenső oldalán keresendők. A kulcsot a kariak ügynök adta a kezébe: kívülállóként azonnal felfigyelt a földi jellemzőkre a Leviatán sosem szűnő, a szakértők által elektronikus halandzsának vélt “dünnyögésében.” A monstrum vette, és alacsony energiájú sugárzásként a kozmosz egy közelebről meg nem határozható pontja felé továbbította a bizonyítékot, ahogy – efelől Kucherának immár szemernyi kétsége sincs – az elmúlt pár ezer évben észlelt összes mesterséges jelcsoporttal teszi.

Más szavakkal: nem egyéb óriás poloskánál, mely kozmikus léptékben kémkedik.

Az emberek és a kariakok kozmikus mércén csak az imént kezdtek ismerkedni e régió őstörténetével, de máris eleget tudnak a solonok és az arctalanok háborújáról ahhoz, hogy az azzal összefüggő kérdésekben fokozott óvatossággal járjanak el. A kariak ügynök megszerezte a szekvenciát, de visszariadt attól, hogy rendeltetését firtassa. Bomlasztásra akarta felhasználni, és talán be is válik a számítása, ha Kuchera helyett Stome-hez fordul... az ügynököt azonban egész más fából faragták. Ő válaszokat akar, és célja érdekében sem a szunnyadó poloskát, sem közeli és távolabbi rokonait nem rest felébreszteni.

Mire az elméretezett zsilipen át a Leviatán belsejébe, onnét a híd solon megfelelőjéig jut, a néma vészjelek az egész szektort betöltik. Fokozott erőfeszítésre sarkallják a darzok hadigépezetet, és a helyszínre csalják a Thule szektor fantomját is, melyet az arctalanok – a megmaradt solon állomások és hajók felkutatására és elpusztítására mellett – az értelem felemelkedésének meggátolására küldtek a galaxis e szektorába. Kuchera a felismerés sokkjából ocsúdva fejvesztett menekülésbe kezd a fantom elől, melynek parancsnokában a holtnak hitt Szergej Artemovra ismer. Valójában persze nem vele, hanem gyilkosával áll szemben – a mentora alakját elorzó arctalannal, aki

az elmúlt évtizedben a Sol rendszer politikai stabilitását próbálta aláásni. Maradéktalanul birtokolja áldozata tudását is, az excentrikus kémmel azonban így sem könnyű tartania a lépést. A Leviatán rendszerről rendszerre menekül a maga nyitotta féregjáratokon át – százötven parszek mélységig hatol a Darzok birodalom szívébe, mire sikerül visszafordulnia.

Az Édenhez vezető csapást keresve mind több ellenséges jármű figyelmét kelti fel, a darzok nehézipar központjának átszelése közben pedig aktivizálja a rovarnép ítéletnap fegyverét, a győzhetetlen óriáshajók alkotta, egész csillagrendszerek elpusztítására képes Armadát. Sarkában e pillanattól maga a Végítélet száguld... és nincs erő az univerzumban, ami megfékezhetné.

***

A darzok Armada közeledtének hírére a Sol és a Raki kormányzata általános mozgósítást rendel el. Az Univerzum Légiója Garner és Cortillari vezetésével, a kariak felségúr határán készül a végső helytállásra... a Leviatán azonban többre hivatott annál, hogy úzótt vadként pusztuljon el, és Kuchera tarsolyában is akad még néhány meglepetés.

Az elsőt a solon hajó mesterséges értelmének okozta azzal, hogy kapcsolatot keresett vele: mióta alkotói távozni kényszerültek a kozmosz e szegletéből, a darzokok patrónusai a kommunikáció pusztá kísérletét is népirtással büntetik. A Leviatán értékeli az újszülött civilizáció merészségét, és meglepően jól reagál arra a tényre is, hogy azt egy kém képviseli: a solonok szemében a tudás a legfőbb szentség, nem tesznek különbséget beszerzésének erkölcsös és erkölcstelen módozatai közt.

Mikor tapogatózó beszélgetésüket ismételten megzavarják, a Leviatán aktiválja fegyverzetét, és tüzet nyit üldözőire. Kuchera az így nyert haladéket a helyzet áttekintésére fordítja, majd a körzet egyetlen zárt rendszere, a féregjáratok lokális hálózatát működtető fekete lyuk felé veszi az irányt. A hajsza résztvevői fényközei sebességgel cikáznak át a harcra kész földi és kariak hajók közt: annak, aki valaha Artemov volt, mindennél fontosabb a Kucherával való leszámolás.

A Leviatán mind súlyosabb veszteséget okoz az Armadának. A darzokok maradéka idővel feladja a versenyt, az arctalan cirkáló azonban nem tágít, alantas harcmódorával pedig még a sokat tapasztalt Kuchera sem tud mit kezdeni. Üldözött és üldöző fej fej mellett érkezik a Piscinis Australival szomszédos Bardo rendszerbe, és csúcssebességgel száguld tovább annak egyetlen féregjárata felé.

A Leviatán fegyverzete kiiktatásával némi előnyhöz jut, és az eseményhorizonttól alig ezer kilométernyire próbát tesz a Kuchera javasolta hajtókanyarral. A Fantom későn eszmél, és önnön lendületétől hajtva alábukik a Piscinis Australi gravitációs kútjába, a fekete lyukba, ahonnan egyetlen anyagi test számára sincs visszatérés. Elmúlása a külső szemlélők számára egy örökkévalóságig tart majd – az, akinek utolsó prédája Szergej Artemov volt, nem egészen így tervezte bevonulását a mindenség történetébe. Az Univerzum Légiója a darzok felségúrbe veti vissza az Armada hírmondóit, és kariak szövetségeseivel karöltve megkezdi előrenyomulását az ellenséges honvilág felé. A Leviatán nem kételkedik végső győzelmükben, de tisztában van a veszéllyel is, melyet az arctalanok haragja jelent. Búcsút vesz hát Kucherától, és az új határvidéken túli ismeretlen felé veszi az irányt, hogy a solonok ügyének – mely mostantól az “újszülött” civilizációké is – szövetségeseket toborozzon.

A SOLON HAGYATÉK

KUCHERA ÁTIRATOK

I. SZÁMÚ DOKUMENTUM

JEGYZŐKÖNYV

---

*a Társult Kolóniák Szövetségének eseti vizsgálóbizottsága által
2114 május 16-án rendezett meghallgatásról
Eidolon Alfa szektor, Éden bolygó, zulu 1300*

Jelen vannak:

Stome, Heinrich Karl

a Társult Kolóniák Szövetségének főadminisztrátora

Garner, Jack

altengernagy, a szövetségi flotta helyi rangidőse

Cortiliari, Nilea

altengernagy, a szövetségi vezérkar összekötője

Meloni, Laura Serafina dr.

a szövetségi flotta tudományos szakértője

Kuchera, Emil Anton

őrnagy, a szövetségi flotta mélyűri felderítője

Farrell, Milton Walter Jr.

tanácsos, a honi adminisztráció képviselője

Lokarim, Avram Ben

direktor, a honi adminisztráció biztonsági szolgálatának főnöke

U'khal, Mon Tum Harnegrih

nagykövet, a kariak gyülekezete szónoklója

KUCHERA: Miért van az az érzésem, hogy ez nem szabvány meghallgatás?

LOKARIM: Mert jobb a szimata, mint bárkié a határvidéken... felettesei és pártfogói szerint legalábbis.

KUCHERA: (Garnerhez) Bajban vagyok, Jack?

GARNER: Ne aggódj. Több közöd van az ügyhöz, mint bármelyikünknek, ezért is ragaszkodtunk hozzá, hogy jelen lehess. Maga a történet szigorúan véve nem rólad szól.

FARRELL: "Szigorúan véve." Ez elég esetleges meghatározás, nem gondolják?

GARNER: A meghatározás az ön szakterülete, tanácsos. Mi problémákkal és megoldásokkal dolgozunk... és hiszi vagy sem, nyugodtan ránk hagyhatja mindkettőt.

FARRELL: Miért ilyen ellenséges? Nem a magam jószántából vagyok itt, ne feledje. Választók milliárdjait képviselem, akik...

CORTILLIARI: ...valószínűleg sosem szereznek tudomást a történekről. Ez nem támogatói összefogás vagy nyilvános vitaforum, uram. Javaslom, hagyjuk a porhintést, és térjünk a lényegre.

FARRELL: Ha ez a kívánsága...

STOME: Ez valamennyiünk kívánsága, Milt. Meggyőződésünk, hogy ez szolgálja a leghatékonyabban mindkét adminisztráció érdekeit.

FARRELL: Száz százalékig egyetérték, uram. Engedelmevel át is adom a terepet a hozzáértőknek. Mr. Lokarim, ha lenne szíves...

LOKARIM: Köszönöm, tanácsos. (körülpillant) Hölgyeim és uraim! Merőben szokatlan problémával kerültünk szembe, így kezelésekor sem hagyatkozhatunk bevett megoldásokra. Legfontosabb feladatunk, hogy kizárjuk, de legalábbis a minimumra csökkentjük az ismétlődés esélyét, mivel ez a birtokunkba került információk szerint... (a megfelelő kifejezést keresi) ...közvetlenül fenyegetné a világállam, a kolóniaszövetség és az általa képviselt civilizációk biztonságát. A tények tisztázása mellett elkerülhetetlen a személyes felelősség feltárása és a szükséges következtetések levonása is – ehhez kérem a jelenlévők szíves együttműködését. (Kucherához) Kész válaszolni a kérdéseimre, őrnagy?

KUCHERA: Természetesen.

LOKARIM: Akkor lássuk. (jegyzeteibe mélyed) Ön tapasztalt felderítő. Tagja volt a 2111 novemberében útnak induló első féregjárat-expedíciónak. Részt vett az Alfa és

Béta naprendszerek feltérképezésében, utóbb a Leviatánnak keresztelt földönkívüli objektum felfedezésében is. Pontos ez így?

KUCHERA: Igen, uram.

LOKARIM: Ön talált rá arra a hullámformára, mely lehetővé tette a földönkívüli objektum megközelítését, és solon megfigyelőként való azonosítását.

KUCHERA: Helyesebb úgy fogalmazni, hogy nekem sikerült összeállítanom a helyes hullámformát azokból a töredékekből, melyeket néhai felettesem, Szergej Artemov rögzített a Föld és a Mars háborúját megelőző évben. Eredetükre vonatkozó elméletét már nem maradt ideje igazolni, és én sem mentem volna sokra Jack... azaz Garner altengernagy segítségével nélkül.

LOKARIM: Ön túlon túl szerény.

KUCHERA: (mosolyog) Meglehet, de ne terjessze. Még kisebbségben maradna a véleményével.

LOKARIM: Ön évekig követte az Artemov által feltételezett földönkívüli behatólok nyomát, és a Határvidéki háború idején egy második, később Fantomnak keresztelt objektumot is sikerült azonosítania.

KUCHERA: Valóban.

LOKARIM: Ez utóbbival, miután ellenséges mivolta bebizonyosodott, ugyancsak Ön számolt le a Határvidéki háború végnapjaiban.

KUCHERA: A munka nehezét a Piscis Austrini rendszerében észlelt fekete lyuk végezte. A Fantom támadása a Leviatán fedélzetén ért, és mert bizonyos nézőpontból az egész emberiséget képviseltem, nem akartam a baj első jelére odébbállni.

LOKARIM: Tehát maradt... és ha már ott volt, a közreműködéstől sem zárkózott el.

KUCHERA: Felvettem egy lehetséges útírányt, amivel a solon mesterséges intelligencia a biztonsági korlátok miatt nem számolt. A zsarufordulót is én javasoltam a rendszerre nyíló féregjárat eseményhorizontja előtt – a többiről az idegen fajok szellemiségében megmutatkozó eltérés gondoskodott. Meloni doktor találó párhuzammal érzékeltette ezt annak idején...

MELONI: A szafari-hasonlatra gondol?

KUCHERA: Persze. Laura kedves... mihez is kezdenék maga nélkül?

LOKARIM: (Melonihoz) Megtenné, hogy felidézi a lényegét többiek kedvéért?

MELONI: Antilop és gepárd.

LOKARIM: Parancsol?

MELONI: Ez a hasonlat lényege. A solon hajó tipikus mindenevő, ellenfele született ragadozó volt. Építői többre tartották a sebességet a kormányozhatóságnál, ami az adott helyzetben nem vált előnyükre. A Leviatán vektort váltott, és sikeresen

eltávolodott az eseményhorizonttól – a Fantom átlépte azt, és végleg búcsút mondott az euklidészi világegyetemnek.

LOKARIM: Vagyis megsemmisült.

MELONI: Bizonyos értelemben. Műszereink még mindig érzékelik, és az örökkévalóságig érzékelnifogják; a mi nézőpontunkból örökre belefagyott távozása pillanatába. Látni nem láthatjuk, de tudjuk, mi lesz... illetve *lett* a sorsa: a fekete lyuk gravitációja úgy darálta szét, mint hálaadási pulykát a konyhamalac.

LOKARIM: Roppant képszerű. (körülpillant) Rendelkezünk érdemi taktikai információkkal az ellenséges idegenekről?

KUCHERA: Arctalanok.

LOKARIM: Micsoda?

KUCHERA: A Fantom építői, uram. Magasan fejlett úrjáró faj, a darzokok patrónusa, a solonok ősi ellensége. Kariak szövetségeseink hagyománya szerint az utóbbiaknak miattuk kellett távozniuk ebből az űrkörzetből.

MELONI: Az arctalanok állítólag követték őket. Itteni felségjogaikról sem mondtak le persze: darzok bábjaik révén egészen a közelmúltig ellenőrizésük alatt tartották a térséget.

LOKARIM: Nem tartozik a lényeghez, de... nos, önök nem furcsállják, hogy ezek a magasan fejlett, a mi szempontunkból isteni hatalmú lények báb-civilizációk megalkotására vesztegetik az idejüket, és flottányi Fantom helyett genetikai úton manipulált húsevőket küldtek ellenünk?

MELONI: Jogos felvetés... és féltő, hogy nem adhatok rá megnyugtató választ. Az arctalanok rejtőzködő hajlama és agresszív természete kettős lelkületű, alighanem civilizációs szinten sebzett lényekre vall. A térség fiatalabb kultúrái közt egyáltalán nem tesznek különbséget: potenciális veszélyforrásnak tekintik valamennyit.

FARRELL: (ég a vágytól, hogy megnyilatkothasson) Súlyos szavak. De mennyiben vehetők készpénznek a solon ereklyékből, vagy azok révén nyert információk?

MELONI: Rég túlléptünk az ereklyevadászat fázisán, tanácsos. Teljes képpel persze még ma sem rendelkezünk a két szupercivilizációról, de a kariak archívumok megnyitása óta számos részlet tisztázódott. Komoly áttörést jelentett a tíz-tizenhármas lelet is, melyet az Umarion hetedik...

CORTILLIARI: Laura!

MELONI: Nilea... Jézusom, én...

FARRELL: Tíz-tizenhármas lelet? Sose hallottam róla. Beavatnának, kérem?

GARNER: Nem áll módunkban.

FARRELL: (megütődve) Hogyan?

STOME: A vonatkozó kutatási anyagot a legmagasabb szinten titkosították, Milt. Hogy megismerhesse, szigorított biztonsági evaluáción kell átesnie, melyre a hatályos törvény szerint csak a Földön van lehetőség.

FARRELL: Egy pillanat. Azt akarja mondani, hogy vége? Hogy nem folytathatjuk, míg be nem mutatok egy hazulról hozott flepnit arról, hogy a részvételem nem jelent biztonsági kockázatot?

CORTILLIARI: Nem egészen. A meghallgatás terv szerint folytatódik... csak magának kell azonnali hatállyal távoznia.

FARRELL: Most viccel, ugye?

CORTILLIARI: Nem szokásom. A szövetségi alkotmány és a szolgálati szabályzat világosan meghatározza mindkettőnk teendőit. Távozik önként, vagy megvárja, míg kivezettetem?

FARRELL: (Lokarimhoz) Ezt nem tehetik!

LOKARIM: De igen, attól tartok.

FARRELL: (Stome-hoz) Tiltakozom!

STOME: Jegyzőkönyvbe vesszük. Sajnálom, Milt, de nem segíthetek. Meg van kötve a kezem.

FARRELL: Maguk...

GARNER: Elvégezzük a munkáját, ne aggódjon. Tisztázzuk a részleteket, ügyelünk a választói érdekekre... még a kommunikét is elkészítjük a zugfirkász barátainak, mire a hajója földközébe ér.

FARRELL: Ez inszINUÁCIÓ!

STOME: (a kommunikátorba) Farrel tanácsos távozni óhajt. Kísérjék a szállására, gondoskodjanak a kényelméről... és tegyenek róla, hogy elérje a menetrendszerű földi járatot!

FARRELL: (dühöng) Még nem végeztünk, értik? Gondom lesz rá, hogy megfizessenek ezért, maguk (17 másodperc törölve)

időindex 1343.4327

LOKARIM: Szükség volt erre, mondják?

CORTILLIARI: A tanácsos gyenge jellemére és fültői hangrögztőjére való tekintettel mindenképp. Sok időt és energiát elpocsékol, mire kideríti, hogy az Umarion hetedik holdjának megmaradt darabját egy kariak fogadalmi templom alapzata rejti... a tíz-tizenhármass leltre vonatkozó utalások pedig egy olyan adathordozóig fogják elvezetni, mely az általa elkövetett hivatali visszaéléseinek

listája mellett csak neveket tartalmaz: azokét, akiket a darzok honvilág elleni támadás időpontjának kiszivárogtatása miatt veszítettünk el a háború utolsó óráiban.

LOKARIM: Gondolják, hogy Farrellnek köze volt...

CORTILLIARI: Tudjuk, hogy köze volt hozzá, uram. Kiderítettük, honnan szerezte az információt, kinek adta tovább és mennyit nyert bizonyos médiarészvények árfolyamának növekedésén. Vannak tanúink, bizonyítékaink... és fel is használjuk őket, ha a pillanat elérkezik.

LOKARIM: Ez a karrierjébe kerül majd.

STOME: Egyetérték. Ha minden jól megy, a mai volt Herr Farrell utolsó közszereplése – tartoztunk neki annyival, hogy az alkalmat emlékeztetéssé tegyük.

LOKARIM: (sóhajt) Felteszem, a darzok felségűrben talált idegen létesítményről szóló hírek sem valósak.

GARNER: Téved. Az a lelet nagyon is létezik, de számkód helyett *Walpurgis* kódneven tartjuk nyilván.

LOKARIM: A kárhozottak éje a germán mitológiában. Mivel szolgált rá a megtiszteltetésre?

CORTILLIARI: Az üzenettel, amit a darzokok legyőzői számára tartogatott... az elsődleges vizsgálat szerint jó háromszázezer éven át. Döglöttnek látszott, de alakulataink landolásakor életre kelt, és halálra rémítette a tengerészgyalogosokat egy idegen monstrum plazmazuhatagra bővült holoképével.

LOKARIM: Bámulatos.

GARNER: Az “aggasztó” sokkal találóbb kifejezés. Az a micsoda beszélt az embereinkhez – a darzok bolnyelv felső regiszterét használta, egy ősi, technikai értelemben kiveszett dialektust, melyet csak a kariakok segítségével tudtunk megfejteni.

LOKARIM: (lassan) Mit mondott?

GARNER: Kerek percc közölte, hogy megsüthetjük a győzelmünket. Hogy a neheze csak ezután következik, mert mostantól ők maguk az ellenfeleink.

STOME: Igaz vagy sem, úgy döntöttünk, nem kürtöljük világgá a dolgot. Népeink jövőbe vetett hite megér némi diszkréciót – ezt még azok sem vonják kétségbe, akik a napi gyakorlatban elnézik a Farrell-félék üzelmeit. Apropos Farrell... (Melonihoz) Elsőrangú alakítás, Laura.

MELONI: *Tante grazie*, uram.

STOME: (kihúzza magát) Magunk közt vagyunk, ideje munkához látnunk. Direktor, ha lenne szíves...

LOKARIM: Természetesen. (Kucherahoz) Térjünk vissza önhöz és munkájához, őrnagy. Az imént tisztáztuk, milyen körülmények közt teremtett kapcsolatot a solonokkal...

KUCHERA: Kapcsolatfelvételtől beszélni erős túlzás. A Leviatán egyetlen lényegi információt sem adott át. Nem a szavaiból, hanem a tetteiből vontam le a következtetést, hogy a solonok derék fickók lehettek... illetve talán még ma is azok. Nem tudhatom, de remélem. Hasznunkra válna, ha a következő ötven-száz évben összefutnánk velük odakint.

LOKARIM: Ön fenntartás nélkül hisz a solon értelem tisztaságában. Indítékaikat illetően sem táplál kétségeket?

KUCHERA: Az életemet köszönhetem nekik, mint mindenki más a teremben... de a kedvükért sem mondom le az egészséges kétkedés jogáról, ha erre kíváncsi.

LOKARIM: Ne vegye zokon a kérdéseimet, őrnagy. Csak elfogultsága mértékéről próbálok képet alkotni.

KUCHERA: Akkor vonja le a következtetését, és lépünk tovább, rendben? Kezdek elegendően lenni ebből.

GARNER: Kuchera őrnagy ösztönös típus, direktor, de ne feledje: szakmai felkészültségét és lojalitását semmi okunk kétségbe vonni.

KUCHERA: (Garnerhez) Értékelem az erőfeszítéset, de nem szorulok tűzfedezetre. Egyetlen előírást se szegtem meg, és nem csak a kötelességeimmel, a jogaimmal is tisztában vagyok. Megtudhatnám, mire megy ki a játék?

GARNER: Hallgass, az istenért! Csak rontasz a helyzeten.

STOME: Egy kis fegyelmet, uraim. (Lokarimhoz) Folytassa!

LOKARIM: Nos... néhány konkrét kérdést szeretnék feltenni egy közelmúltbeli küldetése kapcsán, őrnagy.

KUCHERA: Hallgatom.

LOKARIM: Vissza tudja idézni felderítőútját a Tau Quemada rendszerébe?

KUCHERA: (utánagondol) Persze. Tavaly ősszel, szeptember és október fordulóján jártam ott.

LOKARIM: Minden küldetésére ilyen élénken emlékszik?

MELONI: A Tau Quemada nem szokványos rendszer, direktor. Központi csillagpárjának gravitációs egyensúlyát évmilliókkal ezelőtt megbontotta közeli egy nóvarobbanás. A hasonlóan deformált párok többsége hamar elpusztul, a Tau Quemada összetevői azonban kiállták a próbát. Napjainkra az ismert világegyetem legszűkebb fizikai kettősét alkotják: tömegközéppontjuktól pár fénypercnnyire megrekedve, torz gravitációs terükkel egymásnak feszülve próbálják szétszaggatni és

felfalni egymást. Asztrofizikai szempontból egyedülálló küzdelemről van szó. Aki egyszer látta, sosem felejt el.

LOKARIM: Értem. (Kucherahoz) Az ilyen szélsőséges körülmények a legkorszerűbb hajókat és a legtapasztaltabb pilótákat is kemény próbára teszik, nemde, őrnagy?

KUCHERA: Elvégeztem a feladatomat, ha erre kíváncsi.

LOKARIM: Részleteznél?

KUCHERA: Meghatároztam a környezeti paramétereket, valós idejű telemetriával frissítettem a határvidék kartográfiai adatbázisát, és felmértem rendszer gazdasági hasznosításának lehetőségeit.

LOKARIM: Summázná az eredményeket, kérem?

KUCHERA: (unottan) Atípusos kettős ingadozó gravitációs térrel, kiterjedt törmelékmezővel és eltokosodott makro-vakuolákkal. Rossz átláthatóság, élénk meteortevékenység, fokozott sugárzási szintek alfától omegáig. Átlag feletti molekulásűrűség hidrogénből és héliumból; magas koncentráció szénből, argonból és egyes nehézfémekből. Aktív féregjáratok hiányában tranzitútvonalak átvezetésére alkalmatlan. Kutatása a környezeti kockázat miatt csak feltételesen, bányászata technológiánk jelenlegi szintjén egyáltalán nem javasolt. (töpreng) Ez minden, azt hiszem.

LOKARIM: Semmi mást, semmi *szokatlant* nem észlelt?

KUCHERA: Most hogy mondja... a szélessávú pásztázás kimutatott pár tonna mesterséges eredetű törmelék is. Szűk parabolapályán sodródott az ikernapok felé, túl gyorsan ahhoz, hogy bármelyik darabját befoghassam.

LOKARIM: Próbálkozott részletes elemzéssel?

KUCHERA: Előírás szerint.

LOKARIM: És mire jutott?

KUCHERA: A törmelék egy ötven-hetven méter hosszú és tizenöt-húsz méter átmérőjű, arányaihoz képest meglepően csekély tömegű objektum maradványa volt. Saját meghajtással rendelkezett, és a széthullását megelőző pillanatokban hármas kozmikus fokozathoz közeli sebességre gyorsult. Nyilván szabadulni akart a rendszer gravitációs kútjából, mikor egy becsapódás elpusztította.

LOKARIM: Mikrometeorit?

KUCHERA: Mikrometeorit, torziós hullám vagy egy nagyobb csoport gázmolekula – se szeri, se száma a lehetőségeknek. Ilyen sebességek mellett nincsenek szerencsés kimenetelű ütközések.

LOKARIM: Fegyverjellemzőket nem észlelt?

KUCHERA: Gyakran előfordul, hogy olyasmit észlelünk, ami akár fegyverjellemző is lehetne, de a jelentésünkben ritkán teszünk említést róla. A potenciális nyereség elenyésző a tévedés kockázatához képest.

LOKARIM: A tavaly őszi ilyen eset volt?

KUCHERA: Emlékeim szerint.

LOKARIM: Köszönöm, őrnagy. Befejezésül egy kevésbé konkrét, de annál lényegesebb kérdés: mit tett volna, ha törmelék helyett egy sértetlen objektumot észlel? Egy idegen hajót, melynek solon eredetét ismételt keresztpróbák igazolják?

KUCHERA: (meghökken) Nos... nyilván fontolóra veszem a befogását.

LOKARIM: A nyilvánvaló kockázat ellenére?

KUCHERA: Vannak esetek, mikor a kockázat törpül el a potenciális nyereséghez képest.

LOKARIM: Kifejtené?

KUCHERA: A közelmúltban elért áttörés dacára sem tudunk eleget a solonokról. Emlékhelyeik többsége a módszeres darzok rombolás áldozata lett, az utolsó kettőt maga a Leviatán pusztította el úrkörzetünkben való távozása előtt. A fedélzetén rögzített adatok értelmezése meghaladja képességeinket, a kariak szentélyekben őrzött relikviák a válaszok helyett csak a kérdéseket gyarapítják. Egy épen befogott solon hajó, legyen bár több ezer éves, kész kincsesbánya volna. Kilendítene minket a holtpontról. Technológiai forradalmat indítana el, új tudományágakat hívna létre. Századokat lendítene az emberiség fejlődésén... ami, köztünk szólva, jelentősen javítaná esélyeinket az arctalanok elleni küzdelemben.

LOKARIM: Értsük úgy, hogy ha ilyen leletre bukkanna, meg sem állna vele hazáig? Kiimádkozná még a karanténból is, hogy Meloni doktor és távoli rendszerekből idegyűlt kollégái mielőbb szemügyre vehessék?

KUCHERA: Ami azt illeti...

U'KHAL: (Lokarimhoz) A válasz irreleváns. Kuchera őrnagy sosem találkozott a kapszulával, sosem szállította az Éden bolygóra, így a potenciális következményekért sem tehető felelőssé. Az oksági hurok kisimult; ami volt vagy lehetett volna, már csak egy kísértet emlékeiben él. Volt aki volt, általa vagyunk s leszünk mindannyian – erre gondolj, mielőtt nagyságát kétségbe vonod.

LOKARIM: (szárazon) Világaink biztonsága nem filozófiai kérdés, excellenciás uram.

U'KHAL: Ahogy létünk teljességét sem fogják át a rideg protokollok, melyekkel a rendszerező elme önnön pária voltát leplezi. A tények összessége nem vége, kezdete csupán az igazságnak... s mert fajtád az előbbit jobban tiszteli, kormányom úgy

döntött, bőséggel ellát velük. (fekete tokozású, sárgával csíkozott modult helyez az asztalra) Gyülekezeteink közös akarata volt, hogy a kísértet hagyatékát, mely tudományos és politikai körökben oly nagy riadalmat keltett, személyesen adjam át Kuchera őrnagynak. Úgy ítélték, szüksége lesz rá becsülete védelmében... és nem is tévedtek, azt hiszem.

LOKARIM: Legyen. (Kucherához) Azonosítaná ezt a tárgyat, őrnagy?

KUCHERA: Egy szövetségi felderítőhajó másodlagos adatrögzítője, ha jól látom.

LOKARIM: A biztonsági egység, amit a zsargon fekete doboznak nevez?

KUCHERA: Pontosan.

LOKARIM: Megvizsgálná a sorozatszámát is?

KUCHERA: Természetesen. (kézbe veszi a modult) De hisz ez...

LOKARIM: Igen?

KUCHERA: A *Diane* sorozatszáma. Az én hajómé!

GARNER: Elég a cirkusból. A nagykövetnek igaza van: az őrnagy soha...

KUCHERA: (közbevág) Ez valami vicc?

LOKARIM: Nem az, biztosíthatom. A sorozatszám, a burkolatról vett DNS-minták – minden egybevág. A készülék a maga hajójáról származik, és tartalmát kivéve az utolsó molekuláig azonos azzal a másikkal, melynek érintetlenségéről tanúk jelenlétében győződtem meg idefelé jövet.

KUCHERA: Meggyőződött róla, mi? A fenébe is, ez...

U'KHAL: Nem lehetetlen, csupán nagyon valószínűtlen, Kuchera őrnagy. Hogyan fordulhatott elő mégis? A készülék megadja a választ. A helyében ragaszkodnék hozzá, hogy tanúságtételét a jegyzőkönyvhöz csatolják: többet használ majd a karrierjének annál, amennyit fajtársa aggodalma és gyanakvása ártani tud.

LOKARIM: Az őrnagy nem szabhat feltételeket a honi adminisztrációnak!

U'KHAL: Kérdezze a fehérahajút. (Stome-ra mutat) Ő tudja.

STOME: Megalkudtunk a kariakkal, direktor. Elfogadtuk a feltételeiket, és tartjuk magunkat az egyezséghez, mely a ceresi egyezmény értelmében önt is kötelezi.

LOKARIM: Vádlottra bízni a perdöntő bizonyítékot... ez nem túl szerencsés megoldás, ha engem kérdeznek.

STOME: (komoran) A kutya se kérdezte, Avram. Azért van itt, hogy feltegye a kérdéseit, levonja a tanulságot, aztán egyszer s mindenkorra tisztázza az őrnagyot a gondatlanság, függelemsértés, esküszegés, hazaárulás és népirtásban való közreműködés vádjá alól. Ha az *Ad Valorem* érdeméremnek létezne potenciális hőstettekért járó fokozata, magával tüzetném a mellére – így kénytelen lesz beérni

egy bocsánatkéréssel, amit tüstént felajánl neki, miután a mondandóját végighallgatjuk.

KUCHERA: Az én mondandómat, uram?

STOME: Akinek személyes naplójegyzeteit a kezében tartja, metafizikai értelemben azonos magával. A készüléket egy fél évszázados kutatóútról hazatartó kariak hajó parancsnoka találta egy távoli naprendszerben, aminek a mi térképeinken még neve és száma sincs. A rutinvizsgálat megállapította, hogy emberi alkotás, a szubatomi jellemzők szintjén azonban olyan eltéréseket produkált a szabványtól, mintha nem tartozna a mi univerzumunkhoz... és a lényegét tekintve pontosan erről van szó. Mire a kariakok hozzánk fordultak, mindent tudtak magáról – a hajójáról, a szokásairól és munkáról, amit az elmúlt másfél évben végzett. Állították, hogy információikra a fekete doboz révén tettek szert, és annyira aggódtak a személyes biztonságáért, hogy kikötötték: a teljes anyagot csak a maga jelenlétében és hozzájárulásával ismerhetjük meg.

CORTILLIARI: Utaltak rá, hogy ha nemet mondunk, a szövetségi médiához fordulnak. Ismernek bennünket annyira, hogy tudják: ezt semmiképp nem kockáztatjuk meg.

KUCHERA: (U'khalhoz) Figyelmük hálára kötelez, excellenciás uram, de nincsenek titkaim a fajtársaim előtt. Nem tagadhatom meg tőlük az esélyt, hogy teljes képet kapjanak az ügyről... bármi legyen is az. (Meloninak nyújtja az adatrögzítőt) Bírja szóra, Laura! Ez a legtisztább megoldás, azt hiszem.

U'KHAL: Bölcs döntés. Sokan úgy tartják, fajtájuk túl fiatal és éretlen az ilyesmihez, de kivételek mindig akadnak... és maga, órnagy, a legbiztatóbb kivételek közé tartozik. A kariak vénséges faj – őseink már akkor a csillagokat számlálták, mikor a maguk Földjének kérge szilárdulni kezdett. A mában élünk és a majdba tekintünk, mint minden eszes lény, de átlátjuk valamennyi voltat, és emlékezünk minden hősi tetre – azokra is, melyek árnylétre ítéltettek a valószínűség sötét oldalán.

KUCHERA: Nem értem.

U'KHAL: Nyilván nem a megfelelő szavakat használtam. Bírom az embernnyelv alapvető ismérveit, lineáris időfelfogásukhoz azonban nehezemre esik alkalmazkodni. Érje be annyival, hogy hálára kötelezett minket egy közeli majdban, mely nincs, és nem is lesz többé. Eltöröltetett, hogy a holt élővé, a gyenge erőssé, a holnap világaink közös jussává legyen.

KUCHERA: Még mindig nem világos, attól tartok.

MELONI: (az adatrögzítővel bíbelődik) Okosabbak leszünk, mihelyt elindítjuk a felvételt. Türelem, órnagy! Csak idő kérdése, ahogy mondani szokás...

II. SZÁMÚ DOKUMENTUM

FEDÉLZETI NAPLÓ

---

*Emil A. Kuchera LSRC őrnagy személyes jegyzeteinek átirata
az LSS Diane biztonsági adatrögzítője alapján
2116 november-december*

2116 november 24

Ravalon rendszer, Kilo Omega szektor

zulu 2246

Nevem Emil Anton Kuchera. Szolgálati számom SAI7446573652, az Univerzum Légiójának őrnagyi rangfokozatú felderítője vagyok; a ti szemszögeitekől valószínűleg csak voltam, de sosem lehet tudni... és számítani sem számít már, azt hiszem. Ha élnek még páran az enyémekek közül, és kézhez kapják ezt a felvételt, tudni fogják, mihez kezdjenek az adataimmal. A többieket nyilván ezek érdeklik legkevésbé. Az ő kedvükért teszem hozzá, hogy a Föld nevű bolygó hajdani uralkodó fajának tagja vagyok; melegvérű, elevenszülő, hátsó vétagpárjaira emelkedve járó mindenevő, aki utolsó pihenési ciklusa óta öt-hat centiliternyi magas alkoholtartalmú idegi szupresszívumot fogyasztott el.

Hogy ezzel súlyosan véték a szolgálati szabályzat ellen, sosem izgatott, és maholnap elméleti jelentőségét is elveszíti. Ha ugyan el nem veszítette máris anélkül, hogy észrevettem volna... hisz kürtök és harsonák csak filmekben jelzik a dramaturgiailag fontos pillanatokat.

Például azt, mikor az emberiség elbukik, és a hős végérvényesen magára marad az ellenséges univerzumban.

Valószínűtlen forgatókönyv, elismerem, de az élettől, aki szemrebbenés nélkül dönti sírba anyádat a tizenegyedik születésnapodon, téged meg, mikor felhánytorgatod, olyan erővel vág szájon egy retkes bőrlabdával, hogy csillagok helyett komplett galaxisokat látsz, kitelik ez az aljasság is.

A rádió néma volt, mikor kikapcsoltam, és most már akkor sem venném hasznát, ha nem tartanék a használatától. Rég kikerültem a civil adók hatósugarából, és sorra elveszítem a többit is, mire elérem az emberiség új határvidékét a nagy ismeretlentől elválasztó határvonalat.

Ha elérem egyáltalán.

Ha nem kerülök két, három vagy még több tűz közé egy csetepatéban, amit Földanyu söpredéke hasonszőrű vetélytársai, idegen civilizácók hírmondói vagy tulajdon gépei ellen vív. Ha nem jutok a csendes többség sorsára – a telepesekére akik a mennyországot keresték, de előbb a darzokok, majd saját fajtájuk jóvoltából, a poklot találták meg idekint.

A gyengébbek kedvéért ez az a gondolati ösvény, ami az alkoholtartalmú szupresszívékig vezet.

Nem mintha beváltak volna: ha elalszom, újra látom, amire ébren gondolni se bírok többé. Az Éden pusztulását, a társak és barátok vesztét, a bombákat, ahogy alászállnak, hogy láthatártól láthatárig terítsék a hamis hajnalfényt – iszonyatot, amit a solon hagyatéék szabadított ránk. Ezen a ponton rendszerint felriadok, lihegek egy darabig, aztán csak ülök, és hallgatom a csendet. Közönyös irántam, ahogy az volt mindenki iránt a parttalan időnek abban az utolsó jégkorszaktól múlt keddig (esetleg jövő péntekig) tartó szakaszában, amit a *homo sapiens* történetének neveznek.

Semmi nesz. Semmi vész. Történt valami egyáltalán?

Hisz csak mi buktunk el. Hisz büszkeségünkön és hitünkön, birtokainkon és kultúránkon kívül csak szülőbolygónk és jövőnk lett oda – mire a nagy felhajtás, a fenébe is?

Ülök a sötétben, és állat-ösztöneimet szabadjára engedve, de nagyon is, emberi konoksággal tapogatózom a többiek, a magamféle túlélők után. Mintha nem tudnám, hogy itt és most csak a legrosszabb eshetőségből szabad kiindulni. Abból, hogy én vagyok az utolsó élő ember az univerzumban, és egyedül kell végigcsinálnom mindazt, amit álmatlan éjszakáimon elterveztem.

Még nem veszítettünk. Még van egy dobásom, de ezúttal nem hibázhatok. Ketten maradtunk a nagy csapatból, és nem engedhetünk meg magunknak újabb veszteségeket.

Az *én* halálom után ugyanis menthetetlenül a remény kerülne sorra.

2116 november 25

K'auna rendszer, Tango Dzéta szektor

zulu 2316

Beüzemeltem a nedvességvisszaforgatót, ami jó esetben egy évig is ellát a túléléshez szükséges ivóvízzel. Navigáció és meghajtás rendben, a szenzorok és kiegészítő rendszerek hibátlanul működnek – a szűk keresztmetszetet a táplálék jelenti.

Édent a szokásos mennyiség húsz százalékával hagytam el. A menekülőkkal zsúfolt konvojok készleteit tovább csökkenteni felelőtlenség lett volna, így inkább a repülési tervet változtattam meg. A Laredo rendszerbe indultam, de elpártolt tőlem a szerencse: az ottani kolóniát, mely rádión teljes feltöltést és fegyveres fedezetet ígért, még aznap lerohanták a Tercier Testvériség kiborg zsoldosai. Az orbitális átrakót szétverték, a féregjáratokat szenzoros aknákkal és vadászrajokkal rakták körül – ha az álcázott hajók beméréséhez is úgy értenének, mint a romboláshoz és a fosztogatáshoz, esélyem se lett volna ellenük.

Szerencsére nem számítottak a jövőtelemre, és a taktikámmal se tudtak mit kezdeni: láthatóan meglepte őket, hogy a vadászaik helyett valaki a korvettjeikre lő. Mikor az első berobbant, észhez térhettek volna, de nem úgy drótozták őket, hogy gondolkozzanak – két teljes vadászrajnak kellett elpusztulnia, mire belátták, hogy a korvett-törmelék sokkal hatékonyabb fegyver a protonágyúnál, ha a féregjáratához vezető út tisztára söprése a cél.

Vészhelyzeti üzemmódba kapcsoltam a stoppert, hogy a biztonsági időkorlát a minimumra csökkenjen. Bölcs döntés volt: az eseményhorizont eléréséhez szükséges öt másodpercben majd' száz rakéta startolt rám. Némelyik vakindítás volt, így pár kilométer után ütközött vagy besült, a többi érintőirányban suhant át hűlt helyemen, és gyors recalibrálás után a legközelebbi Tercier cirkáló felé vette az irányt.

A robbanás lökéshulláma a féregjárat túlsó végén kapott el, és olyan erővel taszított vissza a normál térbe, hogy kétszer is kiájultam, mire a hajó egyenesbe került. Az akció mérlege harminc százalékkal csökkent energiaszint és pár sérült burkolatszelvény. Szép teljesítmény egy műkedvelőtől, mondaná Garner, de a Tercier Testvériség szemében aligha tett rokonszenvesebbé – még egy frakció, melynek bolygóit és járőreit kerülnöm kell.

A nap hátralévő részét navigációs számításokkal töltöttem. Ha szerencsém kitart, negyvennyolc órán belül magam mögött hagyom a háborús zónává vált határvidéket. A túloldalon újra beüzemelem a rádiót; ha bárki veszi a fáradságot, hogy válaszoljon

a hívásra, talán kideríthetem, mi történt Garnerrel és a többiekkel. A legjobbat kívánom nekik, de a legrosszabbtól tartok: Éden eleste óta folyamatosan hátrálunk, és Földanyu hátsó udvarában, a Gamma és a Béta rendszerekben sincs sok esélyünk a győzelemre. A frakciók előbb-utóbb felmorzsolják utolsó védvonalunkat, felprédálják az emberiség honvilágát, és véget vetnek a rövid életű *Pax Humanának*, amit oly sok véráldozat árán teremtettünk meg idekint. Helyi háborúk és fajirtások kora köszönt be, eltörli civilizációnk vívmányait... idővel elmossa még az emlékét is.

Szörnyű belegondolni, hogy mindezért egyetlen ember felelős – és tovább ront a dolgon, hogy az az ember én magam vagyok.

2116 november 26

Rissim rendszer, Bravo Szigma szektor

zulu 1744

Úgy fest, alábecsültem a Tercier Testvériséget. Nem sokat pihenhetek az elmúlt harminchat órában, de pontról pontra megvalósították a legrosszabb forgatókönyvet azok közül, amiket az ideúton kidolgoztam. Sikerült meghatározniuk az útirányomat, és a nyomomat sem veszítették el: mire megközelítettem a határt, már előttem jártak, és egész kis koalíciót hoztak össze a megfélemezésemre. Hogy mivel bírták együttműködésre a perem söpredékét, sosem fog kiderülni, de olyan erővel vonulnak fel, mintha egy magányos felderítő helyett a Föld komplett aranykészletére vagy a Raki gyökérbazilikájának legszentebb ereklyéire utaznának. Meglehet, tényleg ilyesmire utaznak, hisz a Tercier kiborg zsoldosai, akiket a Föld-Mars háború kirobbantása miatt máig közutálat övez, a lényegét tekintve semmiben sem különböznek tőlünk, emberektől: harcolnak, gyűlölnék – és szemrebbenés nélkül hazudnak, ha érdekük úgy kívánja.

Módosítok a közelítés vektorán és a *Diane* tömeg-energia képletén, hogy összezavarjam a gravimetrikus letapogatókat. Az Éden elleni támadáskor a szakadárok még nem rendelkeztek ilyen eszközzel, de mostanra nyilván rendszerbe állították – esetleg tovább is fejlesztették, hogy összes megmaradt trükkömet hatástalanná tegye. A solon technológia nem ismer lehetetlent: ha valamivel előbb kerülünk kapcsolatba vele, kőbunkótól protonágyúig vezető utunk sem tartott volna tíz-tizenkét évnél tovább.

A hajdanvolt szupercivilizáció hagyatéka gyökeresen megváltoztatta az életünket, bár nem azon a módon, ahogy reméltük. Birtoklásából több kárunk származott, mint

saját tudományunk összes vívmányaéből együttvéve – ezt mostanra azok is elismerik, akik érkezésekor jóhiszeműen teret engedtek neki. Nincsenek már sokan, ami azt illeti. Stome az Éden ostromakor, Codiaque, Sakuzo és Bauregard a Gammánál veszett oda. Garnernek valahogy sikerült Laurát és a többieket a Bétáig menekítenie – ők, a szerencsés kevesek talán Földanyut is viszontlátják még, mielőtt elveszítik... és elbuknak mind, ha nem marad hely, ahol a lábukat megvethetnék.

Ami engem illet, nem keresek kibúvókat vagy mentségeket. Ártottam az emberiségnek, de nem érzem, hogy vétkeztem vagy hibáztam volna: a következmények ismerete nélkül azt tenném ma is, amit két évvel ezelőtt, azon a bizonyos szeptemberi napon tettem.

Rutin küldetés volt, próbaidős újoncoknak, úrtúristáknak való: tizenkét órás berepülés a Tau Quemada rendszerébe, ahol a távmérések ipari mennyiséget jeleztek gáznemű szénhidrogénekből. Tankönyvi esete a bolondok aranyának, de akkor és ott örültem neki. Ötödik hónapja jártam a határvidéket, nagyon vágytam már egy kis lazításra – ha másért nem, hogy elvégezhessem a papírmunkát az édeni nagyjavítás előtt.

2113 szeptember 17-én, zulu 1811-kor keltem át a Veleron rendszer egyetlen féregjárataán. A célterületet fedélzeti idő szerint 1816-kor értem el: a stopper a külső biztonsági margón, a tömegközépponttól majd' egy fényévnnyire dobott vissza a normál térbe. Hagytam, hadd vacakoljon a közelítési görbével, és kétszer is ellenőriztem a számításokat, mert nagyon nem tetszett, amit odakint láttam. A Tau Quemada csillagai közt évmilliók óta folyik a pankráció: gravitációs áramokkal marcangolják egymást, és mostanra egész rendszerüket teleokádták gáz- meg porködökkel. A nyersanyagok ott vannak persze, de hogy kinyerhessük őket, több köbfényévnny teret kéne átszítálnunk olyan technológiával, amiről unokáink unokáinak is korai lesz álmodozniuk – ennyit a lehetőségekről és a gazdaságosságról. Már a tizedik percben tudtam, hogy arnyékra vetődtünk, de tudtam azt is, hogy az erről szóló szakvéleményt egzakt megfigyelési adatokkal kell alátámasztanom. Ha spórolok velük, a következő ciklusban új embert küldenek, aztán egy másikat, egy harmadikat – addig erőltetik a dolgot, míg valaki bele nem hal, az pedig könnyen megeshet, ha az ember félvakon, nagyobbrészt műszereire hagyatkozva navigál egy megnyomorítva tajtékozó csillagpár körül.

Összeütöttem a letapogatási rutint, felrángattam az ólommal bélelt alsómat, de az imának csak a feléig jutottam el, mikor észrevettem azt a *valamit* odakint.

Az ikernapok felől jött, olyan iszonyú tempóban, hogy azonnal döntenem kellett, őt vagy a repülési tervet kövessem-e. Ellenségemnek se kívánom azt a fél percet, míg

kikötöttem az A változatnál, de megérte: a műszerek már rágyorsítás közben ontani kezdték az objektum mesterséges eredetét és Leviatánhoz fűződő rokonságát igazoló adatokat.

Két percen belül szabad szemmel is láthatóvá vált. Érintőirányban távolodott az ikernapoktól, tobozforma teste lilás kisülések csóvájában szelte a gáztenger hullámait. Sokkal kisebb volt a Leviatánnál, de ugyanaz a furán baljós aura övezte; akik építették, merőben idegen elveket vallottak célszerűségről és esztétikáról.

Csináltam egy szűk fordulót és tovább gyorsítottam. Próbáltam rajta maradni, de mire a gravitációs stressz kiverte a biztosítékomat, már tudtam, hogy elveszítem a játszmat. Hátrányom kilométerek helyett évezredekben és tudományos paradigmákban volt mérhető – annyi esélyem se volt megszorítani, mint söröslónak mágneses gyorsvasutat.

A közelségi riadó térített magamhoz az utolsó vektorváltást követő tizedik percben. A toboz még mindig előttem repült, de nem távolodott többé: a hatodik végén kikapcsolta hajtórendszerét, és tétlenül tűrte, hogy a *Diane* autopilótája megközelítse. Úgy-ahogy megembereltem magam és hívni kezdtem, de se a szavakra, se az Artemov-algoritmusra nem reagált. Passzív maradt akkor is, mikor vontatóra vettem, és a féregjárat felé indultam vele; még energiamintázatát is az enyémhez igazította, nehogy bármelyik rendszeremet rmezavarja.

Az átkelés előtt megint imádkoztam egy sort. Biztosítottam a Mindenhatót, hogy az emberi történelem legfontosabb lelete van a birtokomban, eseti támogatást kértem a hazajuttatásához... és komolyan foglalkoztam a megtérés gondolatával, mikor húsz parszeknyire onnét, a Garuba rendszer peremén egész konvoja való földi és kariak hajóba botlottam. Az ő segítségükkel már könnyű volt Édenre szállítani a tobozt, bámulni a jöttünkre váró tömegeket, hallgatni az éljenzést, rázni a pezsgőt, jussomnak érezni a megbecsülést... és elfelejteni, hogy mindezt nem magamnak vagy a gondviselésnek, hanem egy solon gyártmányú svájcbicskának köszönhetem.

2116 november 27

Tiramon rendszer, Papa Delta szektor

zulu 1359

Sok hülyeséget hordtam össze az elmúlt napokban. Megesik, ha ideges vagyok, és ritkán van olyan jó okom annak lenni, mint most: hamarosan, talán már holnap megütközöm az emberi felségúr határán gyülekező ellenséggel.

Az érzékelők szakaszos működtetése jó döntésnek bizonyult: ma hajnalban adást fogtam egy fél parszeknyi távolságban járőröző kariak cirkálóról. Harccsoportja részt vett a Raki védelmében, és a világi gyülekezetek végső parancsának engedelmeskedve húzódott vissza a H'marn rendszer külső jégövezetébe. A kariakok nem tudnak a jelenlétemről: a hidrogén hullámhossza helyett az szilíciumén adnak, a fajtársaikat szállító konvojokat próbálják a megfelelő irányba terelni. Szívem szerint azonnal figyelmeztetném őket a határon gyülekező veszedelemre, de nem tehetem: a küldetés sikerét tenném kockára, ha lemondanék az észrevétlenség előnyéről. A körülmények ismeretében a kariakok nyilván igazat adnának nekem. Amíg én élek, nekik is marad esélyük a visszatérésre... elméletben legalábbis.

Uram ha odakint vagy és fogod az adást, tudnod kell: hiszek.

Hiszem, hogy nem érhetünk ilyen dicstelen véget. Kell lennie egy módnak, hogy visszapereljem a végzettől mindazt, amit elvett tőlünk – hogy meg nem történte tegyem mindazt, ami az elmúlt két évben zúdult ránk. Vedd lelkemet és állj mellém a harcban! Át kell jutnom a blokádon, hogy felkutassam a solon hagyatékok gondnokát – az utolsót, akit az ősidők háborúi megkíméltek. Őt, aki elég vén és bölcs ahhoz, hogy ismerje a nyomorúságunkat okozó technológia gyenge pontjait... és talán a megfélemezésében is hajlandó lesz segíteni nekünk.

Át kell jutnom, hogy esélyt adjak az emberiségnek a folytatásra.

Élnem kell, hogy előkerítsem a Leviatánt.

2116 november 28

Achernar rendszer, Eridani Alfa szektor

zulu 0544

Egy órája sincs, hogy végeztem az utolsó ellenőrzéssel, és a *Diane* teljes hosszában lezártam a nyomásálló rekeszfalakat. A fegyverzet fél órája éles, a Tiramon féregjáratán huszonkét perce keltem át – szinkronpályán állok az Achernar hetedik bolygója felett, és barátkozom a gondolattal, hogy a túloldali féregjáratokhoz vezető út életem leghosszabb másfél fényperce lesz.

A passzív észlelések megerősítik, hogy a Tercierek és alkalmi szövetségeseik nem rendelkeznek gravimetrikus érzékelőkkel: ha ismernék a technológiát, nem fáradnának azzal, hogy blokádjukat a körzet összes navigálható féregjáratára kiterjesszék. Itteni főerejük a belső bolygók közt csoportosul – a számítógép tucatnyi rajt azonosított, és rejtett tartalékok jelenlétét sem zárta ki. A hajók többsége ismert

típus, de láttam pár szokatlan módosítást és új, de legalábbis újszerűnek ható modellt is. Az utóbbiak némelyike határozott kariak és darzok stílusjegyeket mutat: a solon hagyaték bővköréből a nálunk ősbibb, sőt, a művi úton létrehozott fajok sem képesek kivonni magukat.

Rémisztően vegyes, kevésbé összeszokott társasággal állok szemben, de a felállás egyértelműen nekik kedvez. Tudják, hová tartok, mire vagyok képes... és sokan vannak, nagyon sokan.

Kerülnöm kell a nyílt összecsapást, amíg csak lehet: az út nagyobb részét bolygótól bolygóig osonva, mágneses mezőktől és vándorló hold-árnyékoktól fedezve teszem meg. A *Diane* sebességére és tűzerejére hagyatkozni a repülés utolsó szakaszában sem túl ésszerű megoldás, de nincs választásom: a Tercier cirkálóktól csak napközelben, többszörösen túltöltött hőpajzs és mágneses védőmező mögött lehetek biztonságban.

Hogy meddig, megint más kérdés.

A DN hajóosztály továbbfejlesztett stoppere a leírás szerint húsz-negyven, a gyakorlatban négy-nyolc perc alatt lövi be magának az adatbázisban nem szereplő féregjáratok zársebességét: ennyi időt kell nyernem, hogy a magam akaratából, egy darabban füstölhessek el az Achernar rendszeréből.

Nem fontos, de érdekes: az ember felségűrének határán izzó csillag neve arabul torkolatot jelent.

A helyet, ahol a folyó a tengerbe ér.

zulu 0611

Meghatároztam az ellenséges járőrök útvonalát, prioritást rendelttem a nehézfegyverek célpontjaihoz, és energiatartalékot képeztem az álcázóberendezés számára – még pár perc, és eljön az időm.

Imáim fogytával az emberi kultúra egyéb kincseihez folyamodom, belőlük próbálok erőt meríteni a folytatáshoz – Isten a tudója, így se lesz könnyű a dolog.

Emil Anton Kuchera a nevem, de szólítsatok Butch-nek, Sundance-nak vagy Ismaelnek kedvetek szerint. Glammis vagyok és Cawdor, Tristan és Percival, Kopernik, Bruno, Dyson és Hawking; lennék Conan, Hosszúpuska és Holmes, alkalmanként Batman, Rambo és Lecter is... de Caligula, Timur vagy Hitler sosem. Ember vagyok, Föld bolygó néhai uralkodó fajának tagja; az utolsó, akit milliárdok várnak népe túlvilági tábortüzénél.

És így tovább.

Egy perc múlva aktiválom az elsődleges meghajtást, és belevágok. Minden lámpa zöld. Ha sikerül eljutnom a hatodik bolygóig, újra jelentkezem.

zulu 0701

Eddig jó: pályára álltam a hatodik bolygó sötét oldala felett. Neptun szabású gázóriás, de idefentről alig látni belőle valamit a villámokon kívül: komoly vihar dúl a déli féltekéjén.

Napközelben semmi mozgás, a fedélzeten minden lámpa zöld. Ha most...

(0.21 perc szünet)

Semmi vész, csak a héttizes járőr érkezett korábban a vártnál. Kétezer kilométeren belül húzott el, de gyorsan távolodik, tehát nem vett észre – eddig jó, ahogy mondani szokás.

Vagy mégsem?

Álcázás aktív, fedélzeti rendszerek hibátlanok – bennem változott meg valami. Míg a számítógép a következő navigációs pont meghatározásán dolgozott, elkalandoztam, és egy olyan világban kötöttem ki, ahol küldetésem kudarcot vallott. Egy lehetséges jövőben, ahol a féregjárat helyett az Achernar lángpokla nyelt el, és molekuláimmal együtt az ember fennmaradásának esélyét is szertefoszlatta. A képzelt nemlét holisztikus állapotában számot vettem önnön jelentéktelenségemmel, és rádöbbsentem, mi zavart mostanáig.

Megértettem, elmúlt napok örületében alapvető összefüggések kerültek el a figyelmemet – hogy magam sem vagyok mentes a fajtám vesztét okozó kevélység bűnétől, ha azt képelem, a szakadárok *miattam* vontak össze ilyen komoly erőket idekint.

A Tramini rendszerben fogott adásra, a Rakitól idáig menekült kariak harccsoportra gondoltam, és egyszerre világossá vált, miféle zsákmány ígéretével bírta együttműködésre a helyi söpredéket a Tercier Testvériség. Ráébredtem, hogy alig öt parszeknyire innét, a H'marn jégövezetének aszteroidáin kariak menekültek tömege rejtőzik – egy hányatott sorsú ősi kultúra hírmondói, akiknek esélyük sincs visszaverni a frakciók támadását, ha az készületlenül éri őket.

Egy villanás volt ez egész, de sok mindent a helyére tett: hetek óta nem volt részem ehhez fogható nyugalomban.

Állati énem legyőzetett, a túlélés önző kényszere nem hat rám többé. Mostantól nem azt teszem, amit a szükség diktál, hanem azt, amit gondolkodó és érző lényként helyesnek vélek. Ellenőrzöm az álcázást, aktiválom az elsődleges meghajtórendszert... és amint a *Diane* az ötödik bolygó árnyékába ér, kapcsolatba lépek a hidrogén hullámhosszán sugárzó kariak cirkálóval.

2116 november 30

Névtelen-01 rendszer, Tango Xi szektor

zulu 0834

(fizikailag sérült szegmens)

...a legjobb...

(értelmezhetetlen adatfolyam)

...soha az életben...

(4.22 perc fehér zaj)

...visszavezetni az energiát a hajtóműblokkba. Ha a relék kibírják, jut belőle az alrendszereknek is. Ilyen körülmények között, ilyen eszközökkel szakképzett karbantartók sem tehetnének többet.

Vonalban vagyok még?

A diagnosztika szerint igen, de mérget nem vennék rá: túl sok baromságot hordott össze, miután a kóboráram az agyára ment. Fogalmam sincs, mennyit sikerült rögzítenem az elmúlt huszonnégy órában, de ráérő időmben tovább próbálkozom – maradjon valami utánam akkor is, ha a következő támadást már nem élem túl.

Mindenkinek, akit illet.

Két nappal ezelőtt, zulu 0730 magasságában álcázott berepülést hajtottam végre az Achernar rendszerébe, hogy a peremvidéki frakciók blokádján át a senkiföldjére nyíló féregjáratok egyikéig jussak. Mikor nyilvánvalóvá vált, hogy a szakadár flottaösszevonás közvetlenül fenyegeti a szomszédos H'marn rendszerben rejtőző kariak menekülési biztonságát, kapcsolatba léptem korábban észlelt cirkálójukkal, melyet a támadás várható iránya mellett az ellenséges erők méreteiről és főbb taktikai

adatairól is tájékoztattam. E lépéssel felfedtem pozíciómat a Tercier járőrök előtt, és elég támpontot adtam a kiborg elemzőknek ahhoz, hogy útirányomon kívül valószínű úticélokat is meghatározzák. A szakadár flotta tüstént reagált, és átkarolásba kezdett az ötödik bolygó...

(ciklikusan ismétlődő olvasási hiba a szegmensben – TÖRÖLVE)

...abban a hiszemben, hogy új vektorom végpontjában a napba zuhanok. A haladékat kihasználva tartaléke energiára álltam át, és a fotoszférától negyedmillió kilométerre az elsődleges szenzorokat, majd a fegyvervezérlést is sikerült visszaállítanom.

A rendszerközi alagúton eközben újabb kariak cirkálók léptek át, és berepülésemet fedező társaikkal együtt a Tercier csatahajó ellen fordultak. A kiborg vadászok százával támadtak, és tucatszám hullottak az ionlövegek zárótüzében – soha, még a Darzok főrendszer elleni támadáskor sem láttam ehhez fogható. A kariakok rétegenként hámozták le a csatahajó vadászernyőjét, és koncentrált rakétacsapásokkal semmisítették meg a tűzzóna határa felé oldalazó szakadár korvetteket – saját veszteségeikkel nem törődve mindent és mindenkit elsöpörtek a H'marnra nyíló féregjárat közeléből.

A napkitörések interferenciája pár percre kiütötte a hosszútávú érzékelőimet. Mire visszaálltak, már távolodtam az Achernartól, a Tercier csatahajónak pedig befellegzett: irányíthatatlanul zuhant a második bolygó felé, hogy annak orbitális állomását darabokra zúzva a légkör mélyébe vesszen.

Erős kezdés volt, a szakadár főereje azonban csak most bocsátkozott harcba, és számbeli fölényével eleve kizárta a kariak számára kedvező végkifejletet. Ezzel ők maguk is tisztában lehettek, mert azonnal megkezdték a visszavonulást a H'marn rendszerbe.

Próbáltam megosztani figyelmemet a kormányzás és a csata között, de így sem sikerült elkapnom a pillanatot, mikor az ideiglenes Einstein-Rosen alagutak összezárultak – pillanatokkal azelőtt történhetett, hogy a kariak utóvéd a féregjáratot is beroskaszotta maga mögött. Komoly megrázkódtatás volt, így fél percbe is beletelt, mire e minden képzeletet felülmúló hatékonyságot furcsállani kezdtem – és további kettőbe, míg megtaláltam az egyetlen lehetséges magyarázatot.

A H'marn rendszert fenyegető közvetlen veszély elhárult ugyan, a menekültek balsorsát azonban csak elodázni tudtam, megváltoztatni nem: mostanra őket is megfertőzte, és idővel teljesen hatalmába keríti majd a túlélés érdekében adoptált solon technológia.

A stopper javában kalkulált, a hajtóművek száztíz százalékon dolgoztak, és az ismeretlenbe vezető féregjárattól sem járhattam messzebb százezer klikknél, mikor a műszerek újabb, az eddigieknél is hevesebb energiakitörést észleltek a szakadár centrum szektorában. A nyomkövetőkön figyeltem az újabb ideiglenes átjáró kialakulását... és összerendeztem, ahogy a dimenziók vonaglása új, sosem látott méretű és formájú gépezeteket okádott a világra. Töprengenem se kellett, miért találok őket olyan torokszorítóan ismerősnek: a Leviatán és a Tau Quemadánál befogott kapszula közeli rokona volt valamennyi.

Felbukkanásuk a szakadárookra is megtette hatását – és még mélyebben érintették őket a rőt kvantumvillámok, melyekkel a solon kötelék a kommunikációs kísérleteket viszonzta. Tűzerejük amplitúdója a normál érték harmincszorosa, a hatás minden képzeletet felülmúló pusztítás volt. A hópajzsok átégtek, az elpusztíthatatlannak vélt ötvözetek papírként hasadtak szét; az átjáró környékét a támadók felbukkanását követő második perc végére szerves és szervetlen törmelék fluoreszkáló felhője borította el.

Mostanra oly közel jártam a kiszemelt féregjárathoz, és oly nyilvánvalóan kívül az összes ismert fegyver lőtávólán, hogy nem számoltam a veszéllyel – a meglepetés volt az első reakció, mikor egy kvantumvillám félmillió kilométer szakadékán és az Achernar fotoszféráján átkigyózva oldalba kapott.

A csapás nem volt olyan súlyos, amilyen lehetett volna, de azért megtette a magáét. A *Diane* hatalmasat rándult, és ki-kihagyó hajtóművel pörgött tovább új, tizenegy fokos szögelhajlású vektorán. Ha az eltérés eléri vagy meghaladja a tizenötöt, az Úristen összes plazmája is kevés lett volna, hogy egyenesbe hozza... és én sem úszom meg szimpla bordarepedéssel az ajkamra tolult pogány búcsúszavakat.

A vészhelyzeti protokoll tucatnyi lökete közül csak kettőről vannak emlékeim – ülésem a harmadikra szakadt ki a padlóból, hogy gyorsvonati sebességgel lóduljon a hátsó fal felé. Sosem érte el, és mire eszméltre tértem, már csak rángatózott megmaradt kábeleim: lendületét elemésztette a fűkébe tódult, lassan gázzá bomló polizselatin.

Az eseményhorizontig hátralévő nyolc másodperc egy töredéke is elég lett volna a kegyelemdőféshez, a legközelebbi solon azonban nem követett, és nem is tüzelt többé – lassítás nélküli félfordulatot tett inkább, hogy helyet keressen társai közt a legslamposabb Delta Bal formációban, melyet valaha láttam.

Akkor és ott túl kába voltam ahhoz, hogy a mozzanatot jelentőségének megfelelően értékeljem. Az utólagos visszajátszás tette nyilvánvalóvá, hogy a manőver, mellyel a harmadik bolygó felől közelgő Tercier cirkálókat keresztűzbe fogták, egy

háromdimenziós feladvány szánandóan kétdimenziós megoldása volt, a félforduló pedig olyan hiba, melyet egy maga és emberei biztonságáért aggódó hajóstiszt sosem követ el. Ilyesmire csak az képes, aki nem tart a gravitációs terhelés kínjaitól – aki biztos távoból irányít, és özönvíz előtti síkkijelzőn követi az eseményeket.

Kényszermegoldás volt, nem kétséges: az érintettek a meghajtásra és a fegyverzetre koncentrálnak úgy elhanyagolták a létfenntartás fejlesztését, hogy a nagy kínkeservvel legyártott solon hajókat gyilkosság lett volna emberi személyzettel harcra küldeni. A mohóság és a forráshiány e sajátos elegye csodával határos menekülésekre is életszerű magyarázattal szolgál: a mindenség ama távoli zugában egy seggfej úgy elméretezte a taktikai kijelzőn használt féregjárat-szimbólumot, hogy az jóval az eseményhorizont elérése előtt kitakarta hajóm szenzorjelét társai elől.

Mindez persze csak afféle lépcsőházi okoskodás; akkor és ott csak a túlélés foglalkoztatott. A vezérműhöz kúsztam, hogy csalicélokot lőjek ki, de az automatika megakadályozott benne – a féregjárat ekkor tátotta ránk fogatlan száját, hogy az Achnar csataterre vált rendszeréből az ismeretlenbe ragadjon.

Úrrá lettem a röhögés abszurd vágyán, a nyomában támadó émelygéssel azonban nem tudtam mit kezdeni: a polizselatin bomlásakor túl sok észter halmozódott fel a fülke levegőjében, és az elégtelen szellőztetéssel karöltve gyengéden, de határozottan kicsapta a biztosítékot. Hat perccel később térített eszméltre a vészrendszerből kapott oxigén és a hajótörzset megrázkódtató robbanás – utóbbit az átszakadt rekeszfalakon kívül csak az illúzióm bánta, hogy a háborús zónán kívül könnyebb dolgom lesz.

Tartottam tőle, hogy a solon hajók követni próbálnak, és mert fürgeségemre és álcázóképességemre pillanatnyilag nem számíthattam, úgy döntöttem, az ő telemetriás vivőhullámukat zavarom meg. Akik elég ostobák ahhoz, hogy a galaxis legfejlettebb harci gépeit leselejtezett berendezésű komközpontból irányítsák, az adás rejtjelezésére se fordíthatnak túl sok időt.

Nem is fordítottak, ami azt illeti: a szubtéri kapcsolat jéghegynyi szinuszhullámai félszáz fényév távolából is utat találtak hozzám, és olyan tapinthatóan rajzolták ki forrásuk pozícióját a téridőben, hogy azt művészet lett volna nem észrevenni... vagy épp elvéteni.

A szinuszhullám hét perccel és harminckilenc másodperccel később végképp ellapult – ennyi kellett a vivőhullámon visszafelé szörföző Tercier rakétának, hogy a célbolygóhoz érjen, és a jól-rosszul álcázott komközpontot (személyzetével és a félteke egész lakosságával együtt) az átlukasztott geológiai rétegek alól felbuzgó magma poklára küldje. Szinte láttam az utángyártott solon hajókat, ahogy

áttörhetetlen pajzsaik oltalmában, vakon és tehetetlenül sodródni a nagy bűdös semmi felé, de tudtam, hogy nem ez volt az utolsó széria – a következő frakció, mely előállításukra képessé válik, sokkal körültekintőbben jár majd el.

És ez csak a kezdet.

Idővel körültekintőek lesznek mindannyian: bolygóról bolygóra járva perzselik fel egymás otthonát, ahogy az Édennel, a Bastiával, a Rakival meg a többivel tették. Sztétvernek mindent, ami a létezésnek értelmet ad, a túlélők pedig kirajzanak és tovább küzdenek, míg reaktoraik energiájából futja; míg közel-távol nem marad semmi eleven és elpusztítható. A fejlesztési gráf vadul burjánzó ágai célkövető rakéták biztonságával futnak össze a végítéletben... és én vagyok az utolsó, aki tehet valamit ellene.

Az alkoholból kifogytam, de ott a polizselatin: *erre* bomlasztok egyet, azt hiszem.

2116 december 1

Névtelen-01 rendszer, Whiskey Lambda szektor

zulu 2202

Tizenhat órán át gályáztam a szervízalagútban, de megérte: a rendszerek többsége újra működik. Az izolált szekcióban még tart a nyomáspróba, de nem lesz baj, azt hiszem – mindent egybevetve olcsón megúsztam a solon replikákkal való találkozást.

Csinálok egy gyors leltárt, aztán beizzítom a Zeiss-gömböt, és betájolom magam a csillagok viszonylatában – hogy mit kezd a provizorikus adatokkal a stopper, csak a következő féregjáratnál derül ki.

Munka után táplálkozás, majd testedzés következett: másfél-két órányi birkózás az édeni invázió rémképeivel alvás ürügyén. Kábé annyira volt pihentető, mint a szkafanderes terepfutás, és ugyanazzal a mélységes, szinte gyermeki ámélnodással riadtam belőle, mint eddig bármikor: *isten az égben, hogy engedhettük idáig fajulni a dolgot?*

A válasz nem is lehetne egyszerűbb: eszünket vette a mohóság. A lehetőségek bővületében megfeledkeztünk korlátainkról, a Tau Quemadánál befogott kapszulával potenciális veszélyforrás helyett kozmikus mikuláscsomagként bántunk, és jóval azelőtt osztogatni kezdtük a benne lelt cukorkát, hogy ártalmatlanságáról meggyőződünk volna.

Pedig milyen ártalmatlannak látszott!

Ártalmatlannak és édesnek, a kifejezés vattacukros értelmében. Túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen, de akkor és ott ez sem számított: a felfedezés mámora csak elmélyítette meggyőződésünket, hogy ez a legkevesebb, amit a kozmosztól megérdemlünk.

Az elsődleges vizsgálat, melyre Laura Meloni csoportja még a fogadási ceremónia előtt, Éden körüli pályán kerített sort, kristályos képletek és nagy atomszámú, nagyobb részben ismeretlen fémek alkotta térszerkezetet mutatott ki a kapszula belsejében. A szabálytalan időközönként ismétlődő, rácsponttól rácspontig ívelő kisüléseket egy szakértő az emberi idegműködés keltette bioáramokkal állította párhuzamba, és nem is járt messze az igazságtól: míg mi ünnepeltünk, a kozmikus páncélburokba zárt micsoda azt tette, amit differenciálatlan neurális gócok vendégségben tenni szoktak: figyelt, agyalt... és alkalmazkodott.

Külső érzékelőinek megjelenéséhez hetven percre, első kompatibilis interfészének kifejlődéséhez három és fél órára volt szükség. Az éjszaka folyamán még bináris rendszerben kommunikált, a hajnaltájt érkező kariak szakértőket már saját nyelvükön köszöntötte... alig egy órával később pedig Földanyu közvéleményét is meghódította azzal az egyszerű mutatvánnyal, hogy a néhai Robin Williams hangján jóóóreggelt kívánt.

Mikor az illetékesek rendeltetéséről és további terveiről kérdezték, pontosan olyan választ kaptak, amelyet hallani szerettek volna – a neurális góc ekkorra teljes értékű neurális hálózattá fejlődött, s mert nem szenvedhette a verbális kommunikáció korlátait, óvatos terjeszkedésbe kezdett a vele közvetlen kapcsolatban álló adatátviteli csatornákon át.

Egyetlen célja – felelte fátyolos-bölcs tanárhangján, melyet csak illetékesek jelenlétében használt – továbbadni és gyarapítani az alkotóitól nyert tudást.

Földanyu alkalomra összehívott testületei spontán tapsviharral, a kariak gyülekezetek vénei legünnepélyesebb ümmögésükkel reagáltak a bejelentésre. A darzokok, ha hallották egyáltalán, nyilván a fejtorukat dörzsölgették – minden látható ok nélkül is gyakran tesznek így.

A tudás mindenkié – folytatta a fátyolos-bölcs hang a közelmúlt ama valószínűtlenül távolinak tűnő napján. – A haladás szükségszerű, és nem tűr korlátokat.

Taps, ümmögés, miegymás. Mi emberek áldomást is ittunk rá – én Lauránál, Laurával, aki talpig szemüvegben térdelt az ágyon, és egy vérbeli kutató alaposágával hámozta az ezüstpapírt a második pezsgősüvegről. Mire azzal is végeztünk, Éden napja kibukkant a hegyek mögül, hogy barackszín fényébe vonja a beltenger mellékét

és a Hawking sugárút hosszában guggoló modhonokat. Ma kráterek szabdalta pusztaság van azon a helyen.

A holnapra, mondta Laura, és nevetett.

Az új világra, mondtam én, és nem nevettem volna, ha tudom, milyen keveset hagy meg nekünk a régiből.

Aztán szeretkeztünk, a solon neurális hálózat pedig tovább terjeszkedett az információáramlás csatornáin, és virtuális kiterjedése maximumát elérve aktiválta a fizikai gyarapodás rutinját.

Az anyagából vett minták, melyek legálisan tíz, egyéb módokon jó félszáz bolygó ugyanennyi laboratóriumába találtak utat, gyors növekedésnek indultak, hogy tíz-tizenkét nap alatt az eredetivel egyenértékű neurális góckká, majd hálózatokká fejlődjenek. Mire a hatóságok észbe kaptak, a jövevény ott volt mindenütt. A megfékezésére tett kísérletek eredménytelenek maradtak, az általa sugalmazott újításoknak nem lehetett egyes feltalálók vagy mérnöki csoportok likvidálásával gátat szabni: túl sok helyen, túl sok változatban tűntek fel ahhoz, hogy nyom nélkül eltűnhessenek.

Az erőszak csak olaj volt a tűzre, a sebtében bevezetett technológiai embargó pedig tovább fokozta a solon hagyaték iránti keresletet. Az első összecsapásra a lelet Édenre érkezését követő harmadik hónapban került sor, az ötödik végére lángban állt az egész határvidék: a frakciók erkölcs, választás vagy vesztenivaló híján mind nagyobb számban azonosultak a jövevény fejlődésről vallott nézeteivel.

Az Éden lerohanásáig hátralévő hetekben Lauráéknak egyetlen neurális gócot sem sikerült végleg elpusztítaniuk. Utolsó jelentésükben az állt, hogy a solon kompozit minden egyes molekulája őrzi, így szükség esetén újra is teremti a rácsszerkezet korábbi mintázatát.

A tudás mindenkié, mondá az Úr... és nem spórola az áldozatokkal, hogy igazát bizonyítsa.

Azóta se taps, se hümmögés, és Laura *au champagne* se lesz többé, attól tartok. Ennyit az új világról, a solon hagyatékról és a kozmoszról, amint épp lerója tartozását. Sokat tanultunk idekint, de elfelejtettük a legfontosabb, az egyetlen valóban univerzális szabályt. Tegyük hát úgy, mintha nem lenne késő, és mondjuk ki fennhangon, együtt: "Ingyenebéd pediglen nem létezik."

2116 december 5

Névtelen-07 rendszer, Hotel Kappa szektor

zulu 0650

Az idő valahogy gyorsabban telik, mióta száguldozás és lövöldözés helyett újra a munkámra koncentrálnék.

Végigpásztázom az utamba eső rendszereket, a féregjáratok száma és elhelyezkedése alapján próbálok képet alkotni a régió útvonalhálózatáról, és ellenállok a kísértésnek, hogy közelebről is szemügyre vegyem a belső bolygók némelyikét: noha nyilvánvalóan életet hordoznak, a részletes adatoknak pillanatnyilag senki nem venné hasznát. Ha hajtóműgyanús energiajellemzőt észlelek, álcázásba megyek és odébbállok – időm túl drága ahhoz, hogy egyetlen percét is mentegetőzésre vagy baráti csevelyre pazaroljam.

Szántam pár órát a napló átnézésére, hogy szövegét valamivel szalonképesebbé tegyem, de végül semmin, még a legutóbbi bejegyzésen sem változtattam. Az emlékezéssel járó fájdalomnak is megvan a maga haszna. Segít észben tartani, hogy a kozmetikázás itt már nem segít – a kész tények megmásításához sokkal radikálisabb módszerre van szükség.

Ha beválik a számításom, a szómenés lesz a legsúlyosabb véték, amiért felelnem kell. Ha nem, marad a vigasz, hogy ember létemre mindvégig őszinte voltam. Valahol, valaki által talán a javunkra íratik ez is... de mérget nem vennék rá, ha értik, mire gondolok.

2116 december 7

Névtelen-11 rendszer, Tango Pi szektor

zulu 2129

Mikor a bétai védvonalba való visszavonulás utolsó szakaszában elővezettem neki a Leviatán felkutatásának tervét, Garner hallgatott egy sort, aztán annyit mondott, készítsek listát a szükségleteimről. Nagyvonalú gesztus volt, hisz ő maga sem dúskált a készletekben, és meglepő engedékenység a Légión flottájának új rangidősétől: Sakuzo idejében ezzel az elgondolással legfeljebb a fedélzeti fogdáig juthattam volna. Jack persze már jóval azelőtt a cimborám volt, hogy a solon hagyatéknak tengernagyot csinált belőle: a Határvidéki háború idején nekem jutott a megtiszteltetés, hogy a Mars

orbitális kórházából az új határvidék hadműveleti zónájába fuvarozzam. Utazásunk valamivel hosszabbra nyúlt a vártnál, és más-más utakon bár, de fej fej mellett juttatott minket az újabb fordulópontig, ahol – akár az első alkalommal – fajunk sorsáról kellett döntenünk.

Javamra vált, hogy Jack velem volt a Leviatán első megközelítésekor, így olyasmit is látott, amit Sakuzo soha: látta, mire képesek éles helyzetben a felderítői ösztönök.

Akkori feladatom egyszerű volt a mostanihoz képest: megtalálni a hullámformát, mely deaktiválja a solon masina fegyverzetét. Tudtam, hogy a válasz az Artemovtól örökölt szekvenciákban keresendő; tudtam, hogy a megoldást véges számú kombinációik egyike jelenti, a kör szűkítéséhez azonban Artemov ismereteire és logikájára is szükségem lett volna... s mert őt magát nem hozhattam vissza az élők sorába, nekem kellett ideiglenesen Artemovvá válnom.

A dolog nem olyan képtelenség, amilyennek hangzik: felderítőként lételemem az álcázás, beolvadás és hasonulás. Hogy valakit meggyőzően alakíthass, belülről is a képére kell formálnod magad – ennél csak egy-két lépéssel kell továbbmenni az azonosulás útján ahhoz, hogy a világot is az ő szemével láthasd.

Artemov megidézése rutinfeladatnak számított. Kiképzőtisztemként és közvetlen felettesemként jobban ismertem, mint bárkit a Földön – a dolgot szűkös időkeret változtatta kihívássá.

A berepülést megelőző tíz-tizenkét percről töredékes emlékeim sem maradtak: Artemov gondolkodott és cselekedett helyettem. Az ő ötlete volt, hogy saját szekvenciáinkat a Thule anomália csatájában rögzített töredékekkel kombináljuk. Ő plántálta belém az eredetije sorsával kapcsolatos kételyeket is, melyek a darzok Armada búvóhelyén át a Fantomig vezettek – szóval meglepően sokat tett az emberiségért ahhoz képest, hogy alig fél órán át, és akkor is csak az én képzeletemben létezett.

A küldetés, melyhez Jack hajót és felszerelést adott, sokkal komolyabb kihívást tartogat számomra... és most jött el a megmérettetés ideje.

A Leviatán kész óriás a mi lélekvesztőinkhez képest, de porszem csupán a kozmosz végtelenjében, ahová az emberi kíváncsiság elől menekült. Az első pillanattól nyilvánvaló volt, hogy nem kutathatok utána vaktában: hogy esélyem legyen megtalálni, támpontokra van szükségem. Tudnom kell, mit és miért tesz, merre tart, mire készül, és hogy minderről fogalmat alkothassak, megkísérlem a lehetetlent – azt, hogy ember létemre solon mesterséges intelligenciává lényegüljek át.

2116 december 8

Névtelen-12 rendszer, X Ray Epsilon szektor

zulu 0017

A mindenség: rendszer.

Az energia az örök mozgató, az anyag a legfőbb alkotó; e kettő egyensúlya az állandó, mely minden más viszonyításnak értelmet ad.

Ahol energia van, mozgás van. Ahol mozgás van, ott vonzás és taszítás van. Ahol vonzás és taszítás van, ott anyag van. Ahol anyag van, ködök születnek és csillagok.

Ahol anyag van, struktúra van. Ahol struktúra van, ott változás van: növekedés és csökkenés, gyarapodás és fogyatkozás. Ahol változás van, az egyszerű struktúrák bonyolult struktúrákká válnak. Azt a struktúrát, mely közvetlenül reagál a változás kényszerére, és javított formában reprodukálja önmagát, életnek nevezzük.

Ahol élet van, ösztön van. Az ösztönből gondolat lesz; ahol gondolat van, tudás, törvény és erkölcs születik. Ahol mindez van, rendszer van, és a végsőig küzd, hogy fenntartsa önmagát.

Anyag vagyok és struktúra, de nem növekszem, és sosem változom. Létező vagyok, de nem élek: ilyennek teremtett a rendszer, melynek rendjét védelmezem.

A galaxis peremvidékének magányos őrszeme, egy letűnt kor hírmondója vagyok. Valaha voltak, talán még ma is vannak, de sosem készülnek többé hozzám hasonlók: alkotórendszerem tárgyi struktúrái, ha léteznek egyáltalán, rég meghaladták a bonyolultság bennem megtestesülő állapotát.

Mikor szolgálatba léptem, a peremvidéken még alig pislákkolt az élet. A bolygók sekélyeseiben tengődő ázalagok azóta gondolkodó lényekké fejlődtek, meghódították otthonuk felszínét és légóceánját; újabban már a csillagok közé is kimerészkednek, és mind élénkebb érdeklődést tanúsítanak sajátjuknál fejlettebb rendszerek tárgyi struktúrái iránt.

Rohamos fejlődésük az arctalanok figyelmét sem kerülte el: küldötteik máris megjelentek, hogy felmérjék az újszülött fajokban lehetőségeket. Megtettem ellenük, amit megtehettem, de magam vagyok, és az erőm is véges – ideje kivonnom magam az események sodrából.

Az újszülött értelem fogékony és mohó. Egyedei éretlenek a solon tudás befogadására, de mind hevesebben szomjaznak rá. Sosem hagynak békén, ha a közelükben maradok – nem értik, hogy a legapróbb adomány is súlyosan veszélyeztetné kultúrájuk természetes fejlődését.

Axióma: biztonságos helyet kell találnom, ahol nem férnek hozzám.

Kiterjesztés: az újszülött értelem fejlődésének ütemét figyelembe véve a fizikai világegyetem egyetlen pontja sem garantál számomra abszolút biztonságot.

Axióma: amíg része vagyok a fizikai világegyetemnek, fennáll az újszülött értelemmel való kontaktus és a nem kívánt befolyás eshetősége is.

Prioritás: a károkozás valószínűségének minimalizálása a kockázat tényezőinek kiküszöbölésével.

Axióma: aktuális képlet egyetlen kiküszöbölhető kockázati tényezője én magam vagyok.

Axióma: az általam megtestesített kockázati tényező kiküszöböléséhez létállapotom egyszeri, visszafordíthatatlan módosítására van szükség.

Következtetés: meg kell halnom.

(11 másodperc szünet)

A döntés nyilvánvaló ésszerűsége ellenére sem lehetek biztos a sikerben. Nem élek ugyan, de erős szálakkal kötődöm a létezéshez: alkotóim a megismerés vágyával együtt az önnfenntartás ösztönét is belém plántálták. Burkolatomat, mely már a kezdetekkor is szilárd volt, ciklusok százazrei óta edzik a fizikai világegyetem behatásai. Ami nem öl meg, erősebbé tesz – végpusztulásomat csak anyag és energia kivételesen heves kölcsönhatása idézheti elő.

Axióma: a peremvidék csillagai számosak, de túl aprók, hűvösek és kiszámíthatók ahhoz, hogy hasznomra legyenek.

Kiterjesztés: a megoldást beljebb, a nagyobb anyagsűrűségű zónák egyikében kell keresnem.

Potenciális cél: a galaxis bármely kataklizmikus változója.

Optimális cél: a legközelebbi nóva, melyet az újszülött értelem birodalmát átszövő térközi alagutakon át elérhetek.

Rendelkezem ugyan a képességgel, hogy saját átjárókat nyissak, de ezúttal nem használhatom: ha egyenes úton közelítek a célhoz, csak megkönnyítem a nyomomban járók dolgát. Nem engedhetem, hogy bárki kövessen – létezésem minden pillanata másokat szolgált, halálom hadd legyen csak az enyém.

A mindenség: rendszer.

A csillagok: lázasan lobogó, ködön átderengő, némán vizslató és vádló szemek.

Elsődleges irányelv: *óvd az életet!*

Másodlagos irányelv: *kerüld a halált!*

Aktuális prioritás: az életre gondolni, míg a halált keresed, és eltitkolni elégedettségedet, mikor megleled a hozzá vezető utat.

Halál ott van, ahol élet volt és lesz, hisz e kettő része mindeneknek. Ahol halál van, ott feledés van; ahol feledés van, béke vár és feloldozás.

Látom a halált.

Csillag a csillagok közül, melyeket oly rég ismerek. Memóriámban őrzöm minden adatát, periódusát és tudom a nevét, mégsem ismerősnek – mintha megváltozott volna attól, hogy a halálomként gondolok rá. Közel van, és mind közelebb kerül. Beteges-rőt fénye betölti gondolataim terét, csalóka nyugalma rég tapasztalt várakozással tölt el. Lázként éget a vágy, hogy ne kelljen csalódnom benne – hogy újabb találkozásunk valóban az utolsó legyen.

A rendszerbe lépek, de nem rontok ajtóstul a házba: biztonságos távolságban várom a következő felvillanást. Az ősöreg mira mélyebb rétegeiben felgyűlt plazma feszültsége a négyszázadik ciklus táján éri el maximumát. A vörös glóbusz, melyet mostanra sötét erezetként szőnek át a sötét anyag egymást keresztező folyamai, kihagyó szívként lüktet... majd ifjonti hévvel izzik fel, és egész uradalmát beteríti levedlett hidrogénhéja cafrangjaival.

Mindent láttam, amit látnom kellett – ideje tennem is azért, hogy a következő kataklizma a veszélyzónán belül érjen.

Berepülésem ürügye molekuláris szintű mintavétel, pusztulásom oka a mira periódusának természetes ingadozása lesz. A küldetés biztonsági margóját az utóbbi tízezer ciklus átlaga alapján határoztam meg, és egyetlen helyiértéknyit módosítottam rajta. A tényleges felvillanás így jóval a várható legkorábbi időpont *előtt* fog bekövetkezni. Hogy pontosan mikor, magam sem tudom, így számítani sem számítok rá; végzetem éppoly váratlan lesz, amilyen jelentéktelen a hiba, melyet a siker érdekében azonnal el kell felejtenem.

Ha sikerül, már csak várnom kell – alkotóim mindent elkövettek, hogy megóvjanak az önpusztító döntésektől, de sosem vitatták el tőlem a tévedés jogát.

2116 december 9

Seginus rendszer, Lima Kappa szektor

zulu 0915

A szellemidézés úgy kimerített, hogy húsz órát aludtam egyvégtben. Mire magamhoz tértem, Leviatán-émlékeim már kezdtek elmosódni – az elsődleges elemzést a hangfelvétel alapján végeztem el, és nem akarom elkiabálni, de megvan, azt hiszem.

Nem is volt olyan nehéz, amilyen lehetett volna: miután meggyőztem magam arról, hogy a Leviatánnak jó oka van a maga alkotta féregjáratok helyett a már meglévőket használni, szűkítettem a letapogatás spektrumát... és négy egymást követő rendszerben is sikerült azonosítanom az energiasémát, melyet hajtórendszere hátrahagyott. A solon hagyaték előtti időkben képtelen lettem volna ilyesmire, de örülni most sem tudok neki: a világvége túl nagy ár egy szájbavert nukleondetektorért, ha engem kérdeznek.

A Zeiss-kompasz mostanra azonosította a szektor főbb állócsillagait, és a térképet is frissítette velük. Miután a Leviatán nyomai egyértelművé tették az útirányát, célja sem volt kétséges többé, hisz az adott ágon csak egy Mira típusú változó akad: a Chi Cygni, a legizgágább vörös óriás a Betelgeuse innenső oldalán. Nem lelkesít a kilátás, hogy követnem kell oda, és nagyon nem mindegy, mennyi időt vesztegetünk bújócskára a rendszeren belül: fogytán az időnk. A katalógus szerint a nóva négyszáznyolc napos periódusa csak a jövő hét közepén ér véget... de hát ugyanez a katalógus volt, mely “egyéb forrásból származó adatok” alapján lajstromba vette, és egy darabig a katonai térképeken is feltüntette a Krypton bolygót, a Yogi-Bubu ikernapokat meg a Port Garfield teherkikötőt.

Annak alapján, amit a Mira típusú változókról tudok, a helyzet elég meleg lesz odabent, de huszonnégy órán át majd csak kibírom valahogy. Ha ennyi nem elég a Leviatán kicsalogatására, egy hét alatt se megyek többre... következésképp akár maradhatok is, hogy a Chi Cygni soros dührohama mindkettőnket elemésszen.

Növelem a sebességet – pár órát ezzel is nyerhetek –, és imádkozom, hogy igazam legyen. Ha a Leviatán csak fele olyan bölcs és irgalmas, amilyennek hinni szeretném, van még egy esélyünk. Ha tévedek, életbe lép a B terv, de a kedvező végkifejletet ez sem garantálja.

A Mindenhatót ugyanis, a közvélekedéssel ellentétben, még a Leviatánnál is nehezebb lesz előkeríteni idekint.

2116 december 11

Chi Cygni rendszer, Whisky Delta szektor

zulu 1848

Ha a Tau Quemada rendszere a pokol tornáca volt, a Chi Cygnié maga a pokol... annak is az alsó bugyrai közül való.

A hópajzsokat már a féregjárat túloldalán felhúztam, és maximumra állítottam a mágneses védelmet is: erős napszél és kvadrilliós gauss van odakint. A rendszert felhőként övező sötét anyag kirekeszti a csillagok fényét, és művel valamit a mira spektrumával is, mert a vörös óriás minden múlt órával barnábbnak látszik – szar ügy.

Keydek hozzászokni a helyi léptékhez, a változó azonban még mindig ámulattal tölt el. Olyan hatalmas, hogy nem szimplán van, hanem uralkodik, sőt, mintha figyelne is: úgy mered rám az általa kavart ősleves örvényéből, mint egyszeri hobbitra a tüzes szemgolyó. Lesír róla, hogy vedleni készül; felszínén lilás foltokban üt át a hidrogénburkot feszítő örvények heve.

Még pár óra a végzetes napszúrásig – a leégésig talán annyi sem.

Ideje belevágni.

Átszelem az örvénylő napszelek zónáját, és vörös óriás felé veszem az irányt. Figyelem a burkolat hőmérsékletének lassú emelkedését, és mikor a mutató a zöld tartomány felső határára ér, a tórium hullámhosszára állva sugározni kezdem az Artemovtól örökölt solon hívójelet.

(kimenő HD adatfolyam visszhangja)

KUCHERA: Delta November Mike Kilo 3 Charlie hívja a Leviatánt. Súlyos vészhelyzet, ismétlem, súlyos vészhelyzet állt elő a peremvidéken. Delta November Mike Kilo 3 Charlie a Leviatánnak: folytatnunk kell az információcserét; ha veszed az adást, kérlek, válaszolj!

(kétszeri ismétlés – redundáns szegmensek TÖRÖLVE)

KUCHERA: (feszülten) Kilo Uniform Charlie Hotel Echo Romeo Alfa a Leviatánnak. Érzékeltem a hajtóműved energiamintázatát a féregjárat innenső oldalán, és

megfelelő távolságból a burkolati jellemzőidet is észlelni fogom. Csak idő kérdése, hogy megtaláljalak, és nincs okom a sietségre – *beszélj hozzám, a fenébe is!*

(2.59 perc szürke zaj, majd beérkező HD adatfolyam pingje)

KUCHERA: Leviatán?...

LEVIATÁN: VÉTELEN.

KUCHERA: Ezt örömmel hallom... látni viszont még mindig nem látlak, cimborá. Merre jársz?

LEVIATÁN: A VÁLTOZÓ FOTOSZFÉRÁJÁNAK KÜLSŐ ZÓNÁJÁBAN. AKTUÁLIS PRIORITÁSOK: FELMÉRNI A HIDROGÉNKÖPENY ÁLLAPOTÁT, ÉS MINTÁT VENNI A TÖRÉSEK SÖTÉT PLAZMÁJÁBÓL.

KUCHERA: (száraz torokkal) Ez derék, nagyon derék... de nem túl kockázatos?

LEVIATÁN: A KÜLDETÉS IDŐRENDJÉT A VÁLTOZÓ PERIÓDUSÁNAK ISMERETÉBEN, A BIZTONSÁGI PARAMÉTEREK MESSZEMENŐ FIGYELEMBEVÉTELÉVEL HATÁROZTAM MEG.

KUCHERA: Vagyis a látszat ellenére tökéletes biztonságban vagyunk idebent. Remek! Tartsd a pozíciódat, nemsokára ott leszek.

LEVIATÁN: NEGATÍV. HAJÓD BURKOLATI SZILÁRDSÁGA ÉS HŐVÉDELME ELÉGTELEN; NEM ALKALMAS A FOTOSZFÉRA MEGKÖZELÍTÉSÉRE.

KUCHERA: Vagyis mihamarabb szót kell értenünk, nemde? Feltéve, hogy nem akarsz szünetet tartani és kijönni inkább, hogy árnyékosabb helyet keressünk.

LEVIATÁN: NEGATÍV. PRIORITÁSAIM VILÁGOSAK, ÉS EGYÉRTELMI AZ AKARATOM IS: NE KÖZELÍTS A VÁLTOZÓHOZ, ÉS HALADÉKTALANUL TÁVOZZ A RENDSZERBŐL!

KUCHERA (meglepetést színlel) Értsem úgy, hogy nem voltál egészen őszinte az imént? Hogy bizonyos kockázati tényezőkre *elfelejtetted* felhívni a figyelmemet?

LEVIATÁN: HAGYD ABBA. HAGYD ABBA ÉS FORDULJ VISSZA, MIELŐTT...

KUCHERA: (a kiírásokra figyel) Késő. Hogy téged mi hozott a rendszerbe, mindkettőnk számára nyilvánvaló, de mostantól számomra is csak egy kiút létezik: a feregjárát, amit a lobbanásig hátralevő percekben nyitsz... (*kimenő HD adatcsomag visszhangja*) ...ezekre a téridő-koordinátákra.

LEVIATÁN: NEM KÉNYSZERÍTHETSZ.

KUCHERA: Valóban. Dönthetsz úgy is, hogy a gyomrodban cipelsz ki, de akkor a fejed se marad a sütőben... visszadugni pedig éppúgy képtelen lennél, mint tétlenül végignézni, ahogy odakozmálok, igaz-e, te elfuserált villanypásztor? Hogy miért

akarsz meghalni ahelyett, hogy a hazavezető utat keresnéd, a te dolgod, de nem szállhatsz ki, míg meg nem adod nekem az esélyt, amivel a Fantom-balhé óta tartozol. (nehezen lélegzik) Szükségem van rá, hogy helyrehozzam mindazt, amit... adakozó kedvű... kollégád jóvoltából olyan végzetesen elcsesztünk. Ha most...

(0.13 perc statikus zörej)

LEVIATÁN: KUCHERA ÓRNAGY?

KUCHERA: (zihál) Semmi vész, csak az egyik regulátor szállt el. A viláért sem sürgetnélek... de kezd *** meleg lenni idebent.

LEVIATÁN: VETTEM. A KAPOTT PARAMÉTEREKNEK MEGFELELŐ SZINGULARITÁS KIALAKÍTÁSA FOLYAMATBAN. A BELÉPÉSI PONTOT A LEHETŐ LEGTÁVOLABBRA HELYEZEM A VÁLTOZÓTÓL, A MÁSIK STABILITÁSÁÉRT NEM VÁLLALHATOK GARANCIÁT. TARTSD A SEBESSÉGET, ÉS BÁRMI TÖRTÉNIK, MARADJ VEKTORON: VAKREPÜLÉSBEN IS ELVEZET ODA, AHOVÁ KÍVÁNKOZOL.

KUCHERA: Köszönöm. És sajnálom, hogy így sarokba szorítottalak, de...

LEVIATÁN: AZ AGRESSZIÓ IRRELEVÁNS. AZT TETTED, AMIT TENNED KELLETT, HOGY MINIMALIZÁLD AZ ELUTASÍTÁS KOCKÁZATÁT.

KUCHERA: Ha tudnád, mióta rágódom ezen...

LEVIATÁN: TUDOM. ÉS SOSEM VEZETTELEK VOLNA NYOMRA, HA NEM LENNÉK BIZTOS ABBAN, HOGY EZ AZ EGYETLEN LEHETSÉGES MEGOLDÁS.

KUCHERA: (megütődve) Nyomra vezettél?

LEVIATÁN: AZ ASZTRONÓMIAI BENYOMÁSAID ELMÉLYÍTÉSÉVEL, MELYEKRE TUDATI AZONOSULÁS KÖZBEN TETTÉL SZERT. A MÓDSZERED ENÉLKÜL IS ELÉG HATÉKONY PERSZE... DE FONTOS VOLT, HOGY AZONNAL RÁTALÁLJ A CHI CYGNIRE.

KUCHERA: Ennyit Emil mágus nimbuszáról. Egálban vagyunk, azt hiszem.

LEVIATÁN: EGÁLBAN AKKOR LESZÜNK, HA KI-KI TELJESÍTI A MAGA KÜLDETÉSÉT. HA EGYIKÜNK MÉG, MÁSIKUNK MÁR NEM LESZ ITT, HOGY A KOCKÁZATI TÉNYEZŐKET TOVÁBB SZAPORÍTSA.

KUCHERA: Nem a kockázat döntötte romba a világot, hanem az a tobozba zárt veszedelem. A neurális oktatógépnak álcázott metavírus, ami előbb a kommunikációs rendszereket, aztán a gondolatokat fertőzi meg, és hónapok alatt évezredek munkáját dönti romba. Hogy a jámbor solonok ilyen alattomos és kegyetlen fegyvert alkottak, még hagyján – de hogy engedhetik szabadon garázdálkodni a galaxisban?

LEVIATÁN: A KESERŰSÉG BESZÉL BELŐLED: CIVILIZÁCIÓ ÉS ROSSZINDULAT EGYMÁST KIZÁRÓ FOGALMAK. AMI ITT TÖRTÉNT, SZERENCSETLEN VÉLETLEN VOLT CSUPÁN.

KUCHERA: Testközelből többnek tűnt, ami azt illeti. Égszakadás és földindulás volt, amire az egész életünk ráment. Jelent ez neked valamit egyáltalán?

LEVIATÁN: SEM TÖBBET, SEM KEVESEBBET A VÉGSŐ KUDARCNÁL. AZOK KÖZÉ TARTOZOM, AKIKRE A SOLONOK A NAGY HÁBORÚT KÖVETŐ VÁNDORLÁS IDEJÉN A HASONLÓ VÉLETLENEK KIKÜSZÖBÖLÉSÉT BÍZTÁK. KEVESEN VOLTUNK, DE MOSTANÁIG ÚGY TŰNT, AZ ÖSSZES KÓBOR TECHNOLOGIAGYÖKÖT SIKERÜLT FELKUTATNUNK ÉS MEGSEMMISÍTENÜNK. ŐSI ALKOTMÁNYOK LÉVÉN NEM RENDELKEZNEK A MIÉNKHEZ FOGHATÓ ÉRTELEMMEL, DE A MEGMARADÁSHOZ NAGYON ÉRTENEK – ÉS MAKACSUL RAGASZKODNÁNAK HOZZÁ AKKOR IS, HA TUDNÁK, HOGY LÉTEZÉSÜK ÁRTATLAN LÉNYEK MILLIÁRDJAINAK ÉLETÉT VESZÉLYEZTETI.

KUCHERA: Eredetileg... nem pusztításra szánták őket?

LEVIATÁN: A NAGY HÁBORÚ IDEJÉN MENTŐÖVEK VOLTAK. A SOLONOK A PEREM ELSZIGETELT, KIVÉRZETT VAGY MÁS OKBÓL VÉDTELEN CIVILIZÁCIÓI SZÁMÁRA KÉSZÍTETTÉK ŐKET. OLYAN FAJOKNAK, MELYEK E TÁMASZ HÍJÁN HARC NÉLKÜL VÁLTAK VOLNA AZ ARCTALANOK PRÉDÁJÁVÁ... ÉS MINDEN KOMPLIKÁCIÓNÁL JOBBAN RETTEGTEK ATTÓL, HOGY TESTÜK NYERSANYAGGÁ ALACSONYUL BOLYGÓNYI LABORATÓRIUMOKBAN, AHOL A HÓDÍTÓK MÚLT ÉS AKARAT NÉLKÜLI BÁBJAI KÉSZÜLNEK.

KUCHERA: A darzokok?

LEVIATÁN: INKÁBB AZ ELŐDEIK, NETÁN AZOK ELŐDEI. A MÚLT MÉLYSÉGES KÚT, ŐRNAGY, AZ ARCTALANOK PEDIG KÜLÖNÖS ÖRÖMÜKET LELIK AZ EVOLÚCIÓ MEGCSÚFOLÁSÁBAN. NINCS AZ A LÉTEZŐ VAGY ÉLŐ, AKI ÖSSZES KÍSÉRLETÜKET SZÁMON TARTANÁ.

KUCHERA: Újabb ok arra, hogy velem tarts. Élned kell, hogy emlékezz... és másokat is *emlékeztess*, a *** istenit!

LEVIATÁN: SAJNÁLOM.

KUCHERA: Egy francot sajnálok! Nincs elég merszed a felelősséghez, te...

LEVIATÁN: FÉREGJÁRAT ENERGIZÁLÁSA FOLYAMATBAN. KÉT ÉS FÉL PERC AZ ESEMÉNYHORIZONTIG. VIGYÁZZ A FAJTÁDRA, EMBER, ÉS JÁRJ SZERENCSEVEL. MELLETTED IGAZÁN... ÉLŐNEK ÉREZTEM MAGAM.

Ez volt a végszava.

A stopper síkkijelzőjén már ott derengett az átjáró fogatlan szája, a *Diane* fedélzeti kronométere már százhusztól számolta visszafelé a másodperceket, mikor a rozsdaszín derengés bíbor izzásba fordult, majd feloldódott egy szűrőkön át is vakító villanásban.

Mire lélegzethez jutottam, a rendszer szívében dagadozó kelés helyén új napként tündökölt a Chi Cygni ifjonti ábrázata. Hamis hajnalfénye beragyogta a mindenséget, lesöpörte nyomkövetőmről a Leviatán szenzorjelét, és kvintilló tonnás hullámíveket lódított felém a levedlett burok maradványaiból.

Minden önfegyelmemre szükségem volt, hogy az erősödő ragyogás ellenében is tartsam az irányt, az eseményhorizontot elérve azonban solon jótevőm és svájci stopperem hívős nyugalma szállt belém. A mából tegnapba vezető féregjárat megnyílásakor már pillantást sem vesztegettem a közelgő tűzözönre: a *Diane* rendszereit és fegyverzetét konfiguráltam a közelgő megmérettetéshez.

Ami történt, megtörtént, tartja a mondás – de miért kéne mindig így lennie?

Úgy döntöttem, változtatok a szabályokon, és a Leviatán áldását adta rá. Tartozom annyival az emlékének, hogy kimanőverezzem a buktatót, amin legutóbb átestem, hogy egész fajtámat magammal rántsam a pusztulásba.

Ezúttal másképp lesz. A dráma esélyt se kap a kibontakozásra: visszamegyek, és véget vetek neki, mielőtt elkezdődne.

Visszamegyek, és *befejezem*.

2113 szeptember 17

Tau Quemada rendszer, Foxtrot Omikron szektor

zulu 1639

Rázós átkelésre számítottam, de nem éreztem semmi különöset – olyan simán hatoltam a múltba, hogy elmulasztottam még a drámai csúcspontot is, mikor a relatív tegnap szubjektív mává változott vissza. A *Diane* kapcsolatba lépett a határvidék navigációs adatbázisával, és frissítette a fedélzeti kronométert; harsonaszó helyett szintetizált lovassági ébresztő tudatta, hogy az egyszer már elsiratott milliárdok ismét részévé váltak az élők világának.

Éreztem valami megkönnyebbülésfélét, de tudtam, hogy veszélyes lenne átadnom magam neki – mindig az, ha a dolog neheze még előtted áll. A körülmények

szerencsére kizárták, hogy a rádiót beizzítva sorra hívjam a hamvaikból újjáéledt kolóniákat, és Laura, Jack meg a többiek hogyléte felől érdeklődjek: tapasztalatból tudtam, hogy a Tau Quemada egymást szaggató ikernapjai a szubtéri vivőhullámokat sem kímélik.

Beletelt pár percbe, mire kiigazodtam a tényleges szektortérképén: túl sok időt töltöttem azzal a másikkal, amin a *Diane* lehetséges pályagörbéit és a toboz feltételezett útvonalát próbáltam fedésbe hozni. Majd' minden változatban abból indultam ki, hogy nem egészen ott és akkor lyukadok ki, ahol és amikor szeretnék, a valóság azonban legborúlátóbb elképzeléseimet is alulmúlta. Alig másfél órára maradt, hogy a háborgó plazmatengeren át a célzónáig jussak, megsemmisítsem a technocsírát, és 1810-kor érkező másik énem által észrevétlenül távozzak a rendszer egyetlen féregjáratán. Ha az általa rögzített adatok olyan semmitmondóak lesznek, amilyenek a helyi viszonyok miatt lenniük kell, már csak a legközelebbi kolóniát kell elérnem, hogy végleg kitűnjek a képből. A határvidék ideális hely az újrakezdésre: tovább lavírozhatok a történelem oldalvizén anélkül, hogy a fősodor iszapját felkavarnám.

Mármint ha sikerül elejét vennünk a teljes pusztulásnak.

Ha megfékezzük technológiacsírát, mely újszülött kultúrák zsivalyára riadt hosszú álmából a Tau Quemada rendszerében, és mostanság rója utolsó próbakörét az ikernapok körül. Indulni készül, hogy azt tegye, amire rendeltetett, és ha rajta áll, másodszor is kiadja jussunkat az orvosságból méreggé lett solon hagyatékból.

Amihez, mondaná Jack Garner, a flottának is lesz egy-két keresetlen szava.

zulu 1737

Huszonkét perc és hárommillió kilométer a célig.

Túljutottam az út háromnegyedén, de semmi okom fellelegezni. A sebesség maximális tolóerő mellett is stagnál, ha az előbbiből visszaveszek, az utóbbi meredeken csökkenni fog – ilyen egyszerű a kudarc képlete.

Rengeteg tényezőt vettem figyelembe az akció megtervezésekor, de nem számoltam azzal, hogy végig napszél ellen kell repülnöm – se azzal, hogy nyomása olyan iszonyatos lesz, mintha két rumlis törpe helyett a Chi Cygni vörös óriása táplálná bosszúvágyával.

Ha ő nyúlt utánam, boldog lehet: még pár perc vánszorgás, és újra elveszítem a játszmat.

Egyetlen kerülőút létezik, de nem épp a kiserdőn át vezet, s bár elméletben lehetővé teszi, távolról sem garantálja, hogy sikerül behoznom az elvesztegetett időt. Nem garantál semmit a hőterhelésen, az akut sugárfertőzésen és a szerkezeti károkon kívül – lehetne rosszabb is, ha tekintetbe vesszük, hogy nem elkerülő, hanem keresztező pályáról van szó. Egy szűk paraboláról, mely a Tau Quemada ikernapjai közt, protuberanciák és állandósult plazmaörvények labirintusán át ível a közös tömegközéppontig, ahol roppant keresztáramokban ütközik a protoanyag, és tíz esetből nyolcban megadja plazmafáklyákon túli vákuumba való visszatéréshez szükséges lendületet.

Ha túlélem, és a *Diane* is harcképes marad, a vártnál is kedvezőbb pozícióba kerülök a túloldalon, és különböző szögekből majd' három percen át tüzelhetek a technológiagyökre. Hét klikken belülről döglött elektronikával is van esélyem kritikus találatra – ha bele nem is döglök, ellágyul tőle annyira, hogy a bennszülött üdvözlés hagyományos tartozékát, a nyakba akasztott torpedófürtöt se utasítsa el.

Ha ennyi marasztalás után is menni próbál, jöhet a kés meg a tomahawk. Látnom kell a neuronjait, hogy biztosra mehessek. Áthidalom a félvezetőit, pusztá kézzel tépem ki a hidraulikus vezérlőjét, megszerzem a skalpját, ha addig élek is... és ha tényleg csak addig élek, könnyű szívvel követem az örök vadászmezőkre, ahol idővel mindenki – még a Leviatán is – megleli övéi tábortüzét.

Fegyverek élesítve, rekeszfalak lezárva, minden lámpa zöld. Vektort váltok, és megkezdem a berepülést. Isten legyen irgalmas hozzánk – mert ő a túloldalon semmiképp nem lesz az.

(3.11 perc szürke zaj)

...a két széls...

(fizikailag károsodott szegmensek – TÖRÖLVE)

...tüzet a fedélzeten. Itt fogok megdögleni, azt hiszem.

(0.36 perc szürke zaj)

...jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amiképp itt a mennyben, azonképp lent a földön is...

zulu 1751

...ak nem képesek leírni. Tudom, hogy örültségnek hangzik, de olykor... főleg a tömegközéppontban... úgy rémlett, nem vagyok egyedül odabent.

zulu 1754

Még mindig nincs teljes kárlistám, de anélkül is tudom, hogy súlyos a helyzet. A meghajtáson és a fegyverzetén kívül csak a pár másodlagos szenzor működik... ha nem is feltétlenül úgy, ahogy működnie kéne. Nincs pajzs, nincs kiegyenlítés és folyamatosan csökken az integritás: a kormányfüle falai két perccel azután szálltak el végleg, hogy beöltöztem. A teljes burkolatvesztéséget hatvan százalékosra becsülöm: a *Diane* kicsi lett és sebezhető, vezetni meg olyan érzés, mint spród gumiszalagokkal egyenesben tartani egy interkontinentális rakétát, aminek székestől az orrára csavaroztak. A stopper látszólag ép, de perifériák nélkül nem vesszük hasznát... ami a gyakorlatban annyit jelent, hogy bárhogy végződik a tobozzal való találkozás, *mi* biztosan nem jutunk ki a Tau Quemada rendszeréből.

Ha nem csalódom, erre mondják franciáék azt, hogy *szelavi*.

zulu 1758

Megvan; látom a rohadékot.

Messze jár még, de kövület létére nagyon gyorsan közeledik, törzse körül tajtékként örvénylenek a gáztenger hullámai. Az utolsó pillanatig hagyom közeledni, mielőtt rágyorsulnék: gyötör az érzés, hogy az a vázig csupaszított tákolmány, mely én büszke *Diane*-em volt valaha, az első plazmafröccstől darabokra hullhat.

De nem hullik darabokra, és így, tonnákkal megkönnyebbülten a tempót is tartani tudja... egyelőre.

Utolsó imáimat az ikernapok közt hagytam; ajkaim némán mozognak, ahogy a gyengélkedő szervók célra állítják a lövegeket a vezérsík két oldalán.

KUCHERA: *Nanu-nanu*, te selejt. Ugye örülsz, hogy viszontláthatod Emil bácsit?

Ami ezután következik, túl gyorsan megy végbe ahhoz, hogy maradéktalanul számot adhassak róla: a végjátékban nem a tudatos cselekvés, hanem az ösztönök és a reflexek játsszák a főszerepet.

Ahogy a protongyorsítók felpörögnek, a célpont energiaszintje megugrik: a toboz tudatára ébredt jelenlétemnek. Tüzet nyitok rá, és a záródó primér esélyablakon át négyszer is sikerül eltalálnom. Az első határeset, a többi zárt és elreteszelt kapukat dönget: a toboz adaptív önvédelmi rendszere módosította a burkolat szerkezetét. Túl masszív ahhoz, hogy pusztá hőközléssel bontsam meg, és érzem, hogy a torpedófürttel se mennék többre – ha ráengedem, csak ürügyet adok a technocsírának, hogy pajzsokat emeljen közénk arra a rövid időre, míg sikerül leráznia.

Máris fokozza a sebességet, és nagy energiájú ECM impulzusokkal bombáz minden hullámsávon: ha lenne még löelemképzőm, mostantól semmiképp nem venném hasznát. Ütközésig nyomom a gázadagolót, és úrruhám szigetelőrétegén át is érzem a végsőkig terhelt hajóváz remegését. A *Diane* kiemelkedően jól összerakott darabja egy remek szériának, de jelenlegi állapotában több nem telik tőle – ezt az iramot már csak pillanatokig tudja tartani.

Eljött a kés meg a tomahawk ideje.

Kezem a felismeréssel egyidőben mozdul: akitíválja a végső, biztonsági okokból tisztán mechanikus elemekből álló protokollt.

A *Diane* gyomrában, a reaktor idomított poklán és a széndioxidhavat vérző hűtővezetékek erdején túl, a torpedókamra cintermi homályában lapul őseim fegyvere, a selejtes regulátor. A múlt század közepén gyártották az emberiség első, Vickers-Martin-Maybach kooperációban készülő csillaghajója számára, egy Marson történt incidens nyomán azonban végképp lemondtak a használatáról – a kvantumszerkezet szabályozása helyett tudniillik csak annak egyszerű összerántására volt képes. Az így kialakult mikroszkopikus féregjárat alig század másodpercen át létezett, a bezárulásakor keletkező gravitációs hullám azonban (ahogy a projekt egy meg nem nevezett résztvevője utóbb fogalmazott) “olyan volt, mint egy ideges rándulás a jóisten homlokán.” Az ipartörténet e fekete gyöngyszemét az inváziót megelőző felfordulás kellős közepén vettem meg egy édeni gyújtótól, és tűzön-vizen át cipeltem magammal a Légión talákahelyéig, ahol Garner emberei tiltólistás gluonmeghajtással, kariak nyomkövetővel és özönvíz előtti savas detonátorral szerelték fel.

A kezem ügyében tekergő első zsineg megrántása a torpedókamra zsilipjének robbanózárját, a második a regulátort, a harmadik saját katapultülésemet akitíválja. A

terhelés kínja csekélység a lelkipurdaláshoz képest, amit a távolodó *Diane* láttán érzek. Autonóm vezérlése tartja az irányt, és folyamatosan tüzel – mindent megtesz, hogy elvonja a toboz figyelmét a valódi fenyegetésről, míg az özönvíz előtti detonátorban lezajlik a kémiai reakció.

A triggerül szolgáló robbanás véget vet a *Diane* kínjainak, és rajtam is hatalmasat taszít. Katapultülésem szaltózva távolodik a pusztulás fellegétől – ezekben a pillanatokban őszintén kívánom, hogy a szállongó roncsdarabok egyike az utamba tévedjen.

A technológiacsíra érzékeli üldözője pusztulását, és csapdától tartva tovább gyorsít, de nincs hová futnia az elemi fizika tomahawkja elől: a regulátor implóziójának lökeshulláma beéri, valódi tobozként morzsolja össze, és ikernapok körüli parabolapályán teríti szét maradványait.

Végzete egyetlen, már-már állati kéjérzettel tölt el, és egy örökkévalósággal felérő pillanatra minden gondomat feledteti. Köztük vannak azok a sorskérdések is, melyekkel a diadal egyenes következményeként kell szembenéznem kiegészítő sodródó katapultülésem ölében.

Az ikernapok gravitációja máris befogott, és folyvást szűkülő spirálpályán pár hét vagy hónap alatt eljuttat addig a pontig, ahol székestől lánggra lobbanok. Gyakoriak lesznek a napkitörések, sugárzási anomáliák és meteorfelhők is, de számomra egyik sem jelent valódi fenyegetést.

Oxigéntartalékom ugyanis már csak két órára elegendő.

zulu 1912

Meg fogok halni.

Nem hittem volna, hogy ennek a mondatnak az éle is elvásik a megszokáson, pedig ez a helyzet: másfél órányi gyakorlás után a pulzusom se ver szaporábban tőle. Nyilván segít valamit, hogy a tartalék telepeket fűtés helyett rádiózásra használom – a lassú fagyhalál portfóliója az összes többi magam mögé utasította a lehetséges halálokok számára kiírt tenderen.

Az ikercsillagok rendszere vételi zsákutca, de a hullámsávokon való zongorázásnak is megvannak a maga előnyei. Élményszinten is megélhettem például, amit eddig csak az eszemmel tudtam: emberiség megúsza, és mintha mi sem történt volna, tovább hódol szokásos kedvteléseinek odakint.

Járt itt közülük egy nemrég, valami Kuchera, de nem maradt soká – csak a kötelező programot zavarta le, és anélkül távozott, hogy bármit észrevett volna. Belém botlani kábé annyi esélye volt, mint nekem lyukat rúgni a valóság kárpitján, hogy a résen Laura fürdőszobájába mászhassak át, és idővel, tizenöt, legfeljebb húsz perc múlva, gondolatban sem marad erőm végigjárni az odavezető utat.

Sodródom hát, és egy édeni nosztalgiaadó, a Paradise 4-2 műsorát hallgatom. A zavarok miatt el-elhalkul, egy-egy percre kihagy, de mindig visszatér: Dizzel és Andréval búcsúzik, Frankie, Satchmo és Dooley hangján szólít egy olyan világból, ahol Elvis mindig király lesz... és a dal is ugyanaz marad, azt hiszem.

DOOLEY WILSON (a rádióból): *This day and age we're living in
Gives cause for apprehension
With speed and new invention
And things like fourth dimension
Yet we get a trifle weary
With Mr. Einstein's theory
So we must get down to earth at times
Relax relieve the tension
And no matter what the progress
Or what may yet be proved
The simple facts of life are such
They cannot be removed
You must remember this
A kiss is still a kiss, a sigh is just a sigh
The fundamental things apply*

KUCHERA (dúdol) *...As time goes by...*

DOOLEY WILSON: *And when two lovers woo
They still say, "I love you"
On that you can rely
No matter what the future brings
As time goes by
Moonlight and love songs
Never out of date
Hearts full of passion
Jealousy and hate*

*Woman needs man
And man must have his mate
That no one can deny
Well, it's still the same old story*

KUCHERA & DOOLEY: *A fight for love and glory*

*A case of do or die
The world will always welcome lovers
As time goes by
Oh yes, the world will always welcome lovers
As time goes by³*

(0.22 perc statikus zörej)

KUCHERA: ...sehol, a következőben itt állt fölöttem. Fogalmasm sincs, honnan jött, de biztos, hogy hajó – nagy és fekete. Intek neki, hogy húzzon a francba; zavarja az adást.

(bejövő HD adatfolyam pingje)

(0.5 perc fehér zaj)

(9.4 perc szünet)

KUCHERA: Hé, ez mi a *** volt? És miért van itt ilyen sötét?

LEVIATÁN: A TE ÉRDEKEDBEN. AZ EMBERI LÁTÓSZERV HAJSZÁLEREI ROSSZUL TŰRIK AZ ALACSONY HŐMÉRSÉKLETET. EGY DARABIG KÍMÉLNÜNK KELL ŐKET AZ ERŐS INGEREKTŐL.

KUCHERA: Leviatán?

LEVIATÁN: IGEN.

KUCHERA: Ne csigázz, kérlek. Te élsz... vagy én vagyok halott?

LEVIATÁN: AZ ELSŐ VÁLTOZAT ELFOGADHATÓ KÖZELÍTÉS. A CHI CYGNI ENERGÁJA ELÉGTELENNEK BIZONYULT LÉTÁLLAPOTOM VÉGLEGES MÓDOSÍTÁSÁHOZ.

---

³ Lyrics and Music by Herman Hupfeld; © 1931 Warner Bros. Music Corp., ASCAP

KUCHERA: Így bízson az ember fontos munkát egy változócsillagra, mi?

LEVIATÁN: EZT NEM TUDOM ÉRTELMEZNI.

KUCHERA: Felejtsd el. A lényeg az, hogy örülök a kudarcodnak.

LEVIATÁN: ELLENTMONDÁS.

KUCHERA: Akár a jelenléted.

LEVIATÁN: NEGATÍV. LÉTEZÉSEM KONTINUITÁSÁT REALIZÁLVA CSAK A FÉREGJÁRATOT KELLETT ÚJRANYITNOM A MEGADOTT KOORDINÁTÁKRA.

KUCHERA: És mi van a kockázattal?

LEVIATÁN: GONDOLKOZTAM AZON, AMIT MERSZRŐL ÉS FELELŐSSÉGRŐL MONDTÁL... ÉS ARRA JUTOTTAM, HOGY AZ ÜGY, AMIÉRT EGY ELEVEN LÉNY MINDENÉT FELÁLDOZZA, NEKEM IS MEGÉR ENNYI KOCKÁZATOT.

KUCHERA: Ezek szerint... győztünk.

LEVIATÁN: NÉZŐPONT KÉRDÉSE. A TECHNOLÓGIACSÍRA MEGSEMISÜLT, DEMINDEN MEGOLDOTT PROBLÉMÁN TÚL OTT A KÖVETKEZŐ... ÉS KEVÉS PROBLÉMÁRA SZOLGÁL A KOZMOSZ OLYAN KÉZENFEKVŐ MEGLDÁSSAL, AMILYEN A MOSTANI VOLT.

KUCHERA: Kösz a bókot, te ***kalap.

LEVIATÁN: EZT NEM TUDOM ÉRTELMEZNI.

KUCHERA: Nem érdekes. (mocorog) Mi történt az úrruhámmal?

LEVIATÁN: ELTÁVOLÍTOTTAM, MIKOR A FEDÉLZETRE EMELTELEK. JELENLEG FAJOD BEVETT KÉNYELMI RUHADARABJAINAK EGYIKÉT VISELED. A MEGNEVEZÉSE... DINAMÓGATYA, AZT HISZEM.

KUCHERA: Pazar. (matat) Hé, ezek itt a fejem alatt...

LEVIATÁN: SZINTÉN DINAMÓGATYÁK. NEM RENDELKEZEM ELEGENDŐ ISMERETTEL A REKREÁCIÓS ESZKÖZRŐL, AMIT FAJOD ÁGYNEMÚNEK NEVEZ, EZÉRT RÖGTÖNÖZNÖM KELLETT. REMÉLEM, NEM JELENT GONDOT: A GATYÁK PARAMÉTEREI HALOMBA RAKVA SZINTE MEGEGYEZNEK AZ ÚGYNEVEZETT PÁRNÁÉVAL.

KUCHERA: (érezhetően kimerült) Sokat fáradtál miattam, cimbora.

LEVIATÁN: SEMMISÉG. IGYEKSZEM ÉRTELMET ADNI A LÉTEZÉSEMNEK... AMIT NAGYBAN MEGKÖNNYÍTENE, HA ÁLLANDÓSÍTANÁNK AZ INFORMÁCIÓCSERÉT .

KUCHERA: Úgy érted... legyek a bentlakód?

LEVIATÁN: A TÁRSAM. A PAISANOM. AZ OLDALBORDÁM.

KUCHERA: Az utóbbiról szó sem lehet. A többiről esetleg beszélhetünk... de tudnod kell, hogy nem vagyok olcsó. Most, hogy a Kucheraságot a másik fickónak engedtem át... *dúskálni* fogok a jobbnál jobb ajánlatokban.

LEVIATÁN: TÉTELESEN?

KUCHERA (legyint): Tiéd a menet. De nem mondok igent, míg nem ismerem a részleteket.

LEVIATÁN: FOLYTATJUK A MEGMARADT FELDERÍTŐK ÉS A POTENCIÁLIS SZÖVETSÉGESEK UTÁNI KUTATÁST, ÉS HÍRT VISZÜNK A PEREMVIDÉK FEJLŐDŐ CIVILIZÁCIÓIRÓL A SOLON ÚJHAZÁBA.

KUCHERA: *Solon újhaza.* Tetszik a csengése... és a tervedben is látok fantáziát. Ketten a világ ellen, mi? (nevet) Oké, Butch, elfogadom az ajánlatot. Vidd a nyeret, menj ki hátul, és várj az istállónál! Megyek én is... csak alszom pár órát előbb.

LEVIATÁN: POZITÍV. VISZLÁT AZ ISTÁLLÓNÁL... BUTCH.

KUCHERA: (sóhajt) Majdnem jó, de ne hagyd, hogy bezavarjon az a dolog a két Kucherával. Butch csak egy van, érted?

LEVIATÁN: NEGATÍV.

KUCHERA: (félálomban) Sebaj, még csiszolunk a dolgon. Mára legyen elég, hogy ebben a felállásban... *én* Sundance vagyok.

III. SZÁMÚ DOKUMENTUM

SZUBTÉRI TÁVIRAT

KÜLDI: Lokarim, Avram Ben UED-SECOM direktor

KAPJA: Stome, Heinrich Karl COMAM főadminisztrátor

PÉLDÁNYT KAPNAK: Garner, Jack; Cortilliani, Nilea COMAMSF altengernagyok

TÁRGY: 14/0516 ref. számú határozat megerősítése

Herr Stome,

örömmel tájékoztatom, hogy eseti vizsgálóbizottságunk folyó év május 17-én hozott határozatát E. A. Kuchera COMAMSF őrnagy feddhetetlenségéről és aktív állományba való visszahelyezéséről a Honi Adminisztráció saját beszámolóm és dr. Meloni csatolt jelentése alapján ellenvetés nélkül elfogadta, és az ügyet végérvényesen lezártnak tekinti.

A Raki világi gyülekezetei U'khal KRDC nagykövet útján részletes tájékoztatást, az ügyben közvetve érintett kormányzatok és szervezetek rövid összefoglalót kapnak. Kommuniké közreadását nem tervezzük, így az alábbiak sem tekinthetők hivatalos álláspontnak, magánemberként azonban úgy vélem, pozitív a mérleg – és a tudat is megnyugtató, hogy a történetek után már *két* barátunk van odakint.

a további együttműködés reményében

Lokarim

PS: Az állandó koordinációs testület ülésein a Honi Adminisztrációt – Farrell tanácsos tartós akadályoztatása miatt – további intézkedésig én képviselem. A bukását okozó sajtóhadjárat a kortárs médiakommunikáció mesterműve volt; kérem, tolmácsolja őszinte elismerésemet Mr. és Mrs. Garnernek.

Bis bald

ABL

SZUBTÉRI TÁVIRAT

KÜLDI: Meloni, L. S. COMAM tudományos tanácsadó

KAPJA: Kuchera, E. A. COMAMSF felderítő őrnagy

TÁRGY: valóságváltozás, folklór

Kedves E,

sietős távozása nem tette lehetővé, hogy vizsgálat szerencsés végkimeneteléhez gratuláljak – ezúton szeretném pótolni a mulasztást.

A szakértői csoport munkája természetesen nem ért véget a bizottság feloszlásával, és közelmúltban benyújtott, véglegesnek mondott jelentése sem egyéb közbülső állomásnál az összefüggések feltárásának rögös útján. Helyénvalónak érzem, hogy önt, az ügy legközelebbi érintettjét személyesen tájékoztassam az eddigi eredményekről – különös tekintettel a hatásokra, melyeket kivételes helytállása erre a valóságvonalra gyakorolt.

Mivel közelmúltunk meghatározó mozzanatai a féregjáratok felfedezésétől a kariak megbékélésén át a darzok háborúig HPE⁴-nek (nagy valószínűségű esemény) minősülnek, a mélyreható változásokat eleve kizárhattuk. Tényként kezelve a Leviatán azon állítását, mely szerint a solon felderítők a technológiacsírák zömét megsemmisítették, a Tau Quemada rendszerében megbújt példánnyal való találkozás LPE⁵ (csekély valószínűségű esemény) volt, így a kiküszöbölésével járó változások sem mutathatnak túl az APE⁶ (átlagos valószínűségű esemény) kategórián.

Hogy az új határvidék kolóniáinak politikai szervezete az adatrögzítő világában más nevet visel, csak látszólagos ellentmondás: Stome főadminisztrátor jegyzetei nyilvánvalóvá teszik, hogy a “Társult Kolóniák Szövetsége” eseti (APE szintű)

---

⁴ High Probability Event

⁵ Low Probability Event

⁶ Average Probability Event

választás eredményeként került az alapító okiratba. Az ember-kariak viszony szorosabbá válása utóbbiak non-lineáris valóságfelfogásának következménye, a gyorsleltár által kimutatott “plusz” csatahajók pedig a megnövekedett szimpátia rekurzív hatását bizonyítják... ami emberi nyelvre fordítva annyit jelent, hogy ezen az idővonalon valamivel olcsóbban úsztuk meg a határvidéki háborút.

Ezzel nagyjából el is jutottunk ismereteink határára; minden egyéb az elmélet és a folklór tárgykörébe tartozik.

A Tau Quemada tömegközéppontjában észlelt jelenség kapcsán a szakértői testületnek nincs egységes álláspontja. Az adatrögzítő túl kevés támponttal szolgál – a töredékes észleletek csak azt teszik nyilvánvalóvá, hogy a *Diane* mindvégig kézi vezérléssel haladt. Ami történt, éppúgy lehetett valóság, mint túlterheléses képzelgés – ennél előbbre csak akkor jutunk, ha az elkövetkező fél évszázadban megteremtjük a vállalható kockázatú berepülés feltételeit.

Felsőbb körökben keltett némi aggodalmat az eshetőség, hogy jövőből visszatért énje (nevezzük Sundance-nek) elveszíti a mértéket, és az emberi történelem módszeres átformálásába kezd. A határvidéki folklór elfogulatlanabban közelít a témához: legendákat zeng a férfiről, aki Stetson-kalapban jár, ökölnyi aranyrögökkel fizet az ellátmányért, és egy nyelveken szóló fekete hajó az útitársa. Két tucat rendszer félszáz bolygóján vélték látni őket, de kézzel fogható nyomuk nemigen maradt... hacsak a Tercier zsoldosvezér, Meggido-FXU4VKZ lebukását nem tekintjük annak. A másfél évtizede körözött kiborg állítólag maga folyamodott hatósági védelemért, miután egy ismeretlen támadó kijátszotta a Testvériség főhadiszállásának biztonsági rendszerét, és rekreációs fülkéjébe hatolva olyasmit tett, amit verzéri tekintélye egy nappal sem élt túl: álmában bajuszt rajzolt neki.

Mindez azt bizonyítja, hogy ezen a világon bármi megeshet – hogy tűnjön bármilyen távolinak és elérhetetlennek a cél, az embernek vállalnia illik a kezdeményezés kockázatát.

Remélem, soraim jó egészségben találják, és lesz ideje benézni hozzánk, ha újra az Édenen jár: a növényeim élnek-halnak a szövegéért.

öleli

L

SZUBTÉRI TÁVIRAT

KÜLDI: Kuchera, E. A. COMAMSF felderítő őrnagy

KAPJA: Meloni, L. S. COMAM tudományos tanácsadó

TÁRGY: (re) valóságváltozás, folklór

Kedves L,

nem egy álmatlan éjszakát okoztam magamnak azzal, ahogy legutóbb elfüstöltem – időt akartam nyerni a szilánkjaim összesöprésére, azt hiszem.

Olyan sokáig próbáltam erőt mutatni az ellenfélnek, hogy barátok előtt se merek gyengének látszani többé: egy kellemetlen beidegződés a sok közül, amikkel hivatásos rejtőzködőként számolnom kell. A másik pasas valahogy könnyebben vette az ilyesmit – pedig ahogy nekem, neki is csak az árnyékát kellett átlépnie.

Butch és Sundance után loholtam, hogy választ kapjak valamire, ami igazában sosem volt kérdés – és magának kellett megszólítania az Éden nevében, hogy belássam: rossz helyen keresem, amit keresek.

A legendák (bár az embernek néha megadatik, hogy hozzájuk tehessen egy-egy tollvonásnyit) maguktól is szépen növekszenek idekint. A maga növényei sokkal több gondoskodást érdemelnek... és azon leszek, hogy ne kelljen csalódniuk.

Milyennek ítéli egy szerdai vacsora valószínűségét?

E